

JAMES ROLLINS

& REBECCA CANTRELLOVÁ

Vše se rozhodne v branách pekla

PEKELNÁ KREV

PEKELNÁ KREV

JAMES ROLLINS

& REBECCA CANTRELLOVÁ

PEKELNÁ KREV

Řád Sangvinistů

Přeložil Zdeněk Hofmann

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2015 by James Czajkowski and Rebecca Cantrell
All rights reserved.

Z anglického originálu *Blood Infernal*
(Published by HarperCollinsPublishers, New York)
přeložil © 2015 Zdeněk Hofmann
Redakce textu: Jiří Pácek
Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-352-5

James:

Rebecce za to, že se na této cestě ke mně připojila

Rebecca:

mému manželovi a synovi

Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitřenky synu!

Jak jsi sražen k zemi, zotročovateli pronárodů!

IZAJÁŠ 14,12

PROLOG

*léto 1606
Praha, Čechy*

Konečně, už je to skoro hotové...

Anglický alchymista známý jako John Dee stál ve své tajné laboratoři před obrovitým zvonem z bezchybného skla. Klenul se do takové výšky, že pod ním mohl stát vzpřímeně člověk. Úchvatné dílo vytvořil proslulý sklářský mistr na vzdáleném ostrově Muranu poblíž Benátek. Řemeslnické dílně trvalo více než rok, než pomocí masivních měchů a techniky známé jen hrstce mistrů vyklenuli a vyfoukli tuto ohromnou perlu roztaveného skla do tak dokonalého tvaru. Poté pět dalších měsíců zabral převoz drahocenného zvonu z ostrova, kde vznikl, na daleký sever na chladný dvůr císaře Svaté říše římské Rudolfa II. Po jeho dopravení císař nařídil postavit kolem něj tajnou alchymistickou laboratoř obklopenou pomocnými dílnami, které se táhly daleko pod pražskými ulicemi.

To bylo před dlouhými deseti lety...

Nyní zvon stál na kruhovém železném podstavci v rohu hlavní laboratoře. Rohy podstavce už dávno zrudly rží. Ve spodní části zvonu se nacházely kruhové dveře, rovněž ze skla, připevněné zvenčí silnými tyčemi a utěsněné tak, že vzduch nemohl ani dovnitř, ani ven.

John Dee jen stál a třásl se. I když cítil úlevu z blížícího se dokončení úkolu, také se ho děsil. Stále víc nenáviděl tento pekelný nástroj, znal strašlivý účel, ke kterému byl vytvořen. V poslední době se zvonu vyhýbal, jak jen mohl. Celé dny něco kutil v laboratoři, dlouhou tuniku měl pokrytou skvrnami od chemikálií, bílý vous téměř namáčel do lahviček, usazené oči odvracel od zaprášeného skleněného povrchu zvonu.

Avšak nyní je můj úkol téměř splněn.

Otočil se, přistoupil ke krbu a sáhl na římsu. Sukovitými prsty uvolnil složité západky a otevřel malý výklenek vtesaný do mramoru. Jen on a císař vědí o existenci této skrýše.

Když sáhl dovnitř, ozvalo se za ním zuřivé bušení. Otočil se zpět ke zvonu, k tvorovi uvězněnému uvnitř. Stvůru chytily muži věrní císaři a jen před několika hodinami ji přivlekli sem.

Musím pracovat rychle.

Nečistá zrůda bušila do vnitřní stěny zvonu, jako kdyby cítila, co má přijít. Dokonce ani nadpřirozená síla jí nepomohla osvobodit se. Zkoušely to už starší a mnohem silnější netvoři a selhali.

Během posledních let John uvěznil ve skleněné kobce mnoho podobných stvůr.

Příliš mnoho...

I když věděl, že je v bezpečí, ochablé srdce mu přesto bilo jako o závod, jeho živočišná stránka cítila nebezpečí tak silně, že to rozum nedokázal potlačit.

Prerývaně vydechl, sáhl do tajné přihrádky v římse a vytáhl předmět zabalený do voskovaného plátna. Byl převázaný rudou šňůrkou a pokrývala ho vrstva vosku. John opatrně, aby neporušil voskovou krustu, přenesl balíček k zakrytému oknu, tiskl si ho přitom k hrudi. I přes plátno a vosk čísel z předmětu děsivý chlad a ochromoval mu prsty a žebra.

Roztáhl těžké závěsy na škvíru a vpustil dovnitř paprsek ranního slunce. Třesoucíma se rukama položil balíček do skvrny světla tak, aby na povrch předmětu nedopadal ani sebemenší stín. Vytáhl z opasku ostrý řezbářský nůž, rozřízl plátno a rudou šňůрку. S velkou opatrností rozhrnul látku, vločky bílého vosku se odlouply a opadaly na desku stolu.

Ranní české slunce osvítilo to, co leželo skryto v kokonu vosku a plátna: nádherný drahokam velký jako dlaň a zářící smaragdově zeleně.

Ale nebyl to *smaragd*.

„Diamant,“ zašeptal do tiché místnosti.

Opět se rozhostilo ticho, když tvor ve zvonu ucukl před tím, co zářilo na stole. Oči stvůry zatěkaly sem a tam, jak se světlo zlomilo v drahokamu a promítlo na bíle omítnuté zdi chvějivou síť smaragdových žilek.

John si nevšímal strachu zajatého tvora a pohlédl do nitra diamantu na inkoustovou temnotu svíjející se uvnitř. Těkala jako směs kouře a oleje, jako živoucí bytost uvězněná v diamantu stejně bezpečně jako netvor ve zvonu.

Díky Bohu za to.

Dotkl se špičkou prstu ledového drahokamu. Podle legendy byl kámen nalezen v hlubokém dole na Dálném východě. Jako o všech slavných kamenech, i o tomto se proslýchalo, že je prokletý. Lidé se pro něj zabíjeli a umírali brzy poté, co jim padl do rukou. Menší diamanty vytěžené ze

stejně žily zdobily koruny vzdálených panovníků, ale tento nebyl použitý k tak plytkému účelu.

Dee opatrně zvedl zelený diamant. Uběhla desetiletí od chvíle, kdy ho nechal vydlabat. Dva šperkaři přišli o zrak, když pomocí drobných vrtáčků s diamantovými hroty hloubili v zeleném srdci drahokamu dutinu. Štěpina kosti tenká tak, až byla téměř průsvitná, zakrývala malý otvor – kost vyzvednutá před tisícem let z jeruzalémské hrobky – poslední nedotčený pozůstatek Ježíše Krista.

Anebo se to o ní tvrdilo.

John se rozkašlal. Ústa mu naplnila kovová pachutí krve, vyplivl ji do dřevěného džberu, který měl u stolu. Nemoc ho stravovala zevnitř a v těchto dnech mu jen zřídka dopřávala klid. Zalapal po dechu a napadlo ho, jestli se mu tentokrát vůbec podaří nadechnout. Plíce mu v hrudi hvíz-daly jako protržené měchy.

Tlumené zaklepání na dveře ho polekalo, drahokam mu vyklouzl z prstů a spadl na dřevěnou podlahu. S výkřikem se sehnul pro drahocenný zelený kámen.

Ten přistál na podlaze, ale nerozbil se.

Bolest vystřelila Johnovi ze srdce do levé paže. Upadl na pevnou nohu stolu. Křivule se žlutou tekutinou se rozbila o zem a obsah se rozlil po prknech. Z okraje medvědí kůže položené na podlaze se zvedl oblak dýmu.

„Mistře Dee!“ ozval se zpoza dveří mladý hlas. „Nezranil jste se?“

Zámek cvakl a dveře se prudce otevřely.

„Zůstaň...“, zasípal namáhavě John, „...venku, Václave.“

Ale mladík už vběhl dovnitř a přiskočil svému mistrovi na pomoc. Zvedl Johna z podlahy. „Jste nemocný?“

Johnova choroba byla nad síly i těch nejmocnějších alchymistů na dvoře císaře Rudolfa. Zápasil s dechem a nechal hoča, ať ho zvedne, dokud konečně kašel neustal. Ostrá bolest v hrudi však neustoupila tak jako jindy.

Mladý učeň se jemně dotkl prsty Johnova zpoceného čela. „Minulou noc jste vůbec nespál. Když jsem ráno přijel, vaše lože zůstalo netknuté. Proto jsem se přišel podívat, jestli...“ Václavovi se zlomil hlas, když pohlédl na skleněný zvon – a objevil bytost uvězněnou uvnitř. Jeho mladé nevinné oči jí nikdy neměly spatřit.

Václavovi uniklo vyjeknutí, směs překvapení a děsu.

Oplatila chlapci upřený pohled, zračil se v něm hlad, když přitiskla dlaň na sklo. Ostrý nehet zaškrábal po hladkém povrchu. Nejedla už celé dny.

Václav se zahleděl na její nahé tělo. Vlnité světlé vlasy jí padaly přes oblá

ramena až na obnažené prsy. Mohla by být pokládána téměř za krásnou. Ale v mdlém světle pronikajícím skrz závěsy zbarvilo tlusté sklo její sněhově bílou pleť do nazelenalého odstínu, jako kdyby se již začala rozkládat.

Václav se otočil k Johnovi pro vysvětlení. „Mistře?“

Mladý učedník vstoupil do jeho služeb jako chytrý osmiletý chlapec. John sledoval, jak dorůstá v mladého muže se zářivou budoucností, byl zběhlý v namíchávání lektvarů a destilaci olejů a esencí.

John ho miloval jako vlastního syna.

Přesto nezaváhal, zvedl ostrý řezbářský nůž a přejel jím mladíkovi přes hrdlo.

Václav si přitiskl ruku na ránu a obrátil k Johnovi pohled někoho, kdo nevěří, že mohl být takto zrazen. Mezi prsty se mu vyřinula krev a skanula na podlahu. Klesl na kolena, oběma rukama se snažil zadržet krev, s níž mu unikal život.

Stvůra ve zvonu se vrhla proti stěně takovou silou, až se těžký železný podstavec otřásl.

Cítíš krev? Ta tě tak vzrušuje?

John se sklonil, aby sebral spadlý zelený drahokam. Zvedl ho do slunečního světla a zkontroloval pečeť. Temnota uvnitř se zmítala, jako by hledala nějakou škvíru, ale nebylo pro ni úniku. Udělal znamení kříže a zašeptal děkovnou modlitbu. Diamant zůstal neporušen.

John ho položil zpět do slunečního světla a přiklekl k Václavovi. Odhrnul mu kudrnaté vlasy z obličeje.

Václavovy sinálé rty se pohnuly a v hrdle mu zabublalo.

„Odpusť mi,“ zašeptal John.

Mladíkovy rty utvořily jediné slovo.

Proč?

John by to chlapci nikdy nedokázal vysvětlit, jeho vraždu nemohl nijak ospravedlnit. Pohládl učedníka po tváři. „Kéž bys to nikdy nespátřil. Mohl jsi prožít dlouhý život věnovaný studiu. Ale nebyla to Boží vůle.“

Václavovy zakrvácené prsty kolem hrdla povolily. Hnědé oči mu zeskelnatěly, zemřel. John mu dvěma prsty zavřel ještě teplá víčka.

Sklonil hlavu a zamumlal rychlou modlitbu za Václavovu duši. Byl nevinný a nyní již odpočíval na lepším místě. I tak šlo ale o tragickou ztrátu.

Stvůra ve skleněném zvonu, zrůda, která kdysi bývala člověkem, mu pohlédla do očí. Pohled jí sjel na Václavovo tělo a pak se zadívala opět na Johannovu tvář. Musela z ní vyčíst jeho muka, protože poprvé od chvíle, kdy mu ji přinesli, se usmála, obnažila dlouhé bílé tesáky, jak se pásla na jeho neštěstí.

John se s námahou postavil. Bolest v hrudi neustupovala. Musí rychle dokončit svůj úkol.

Tápavě přešel ke dveřím, které Václav nechal dokořán, zavřel je a zamkl. Jediný další klíč k místnosti ležel na zemi v chladnoucí kaluži Václavovy krve. Teď už ho nikdo nebude rušit.

Vrátil se ke svému úkolu, přejel prstem po skleněné trubičce, která vycházela ze zvonu a vedla k jeho stolu. Celou ji prohlédl, jestli se v ní neobjevily nějaké vady nebo praskliny, a dal si načas.

Jsem příliš blízko, nemohu si dovolit sebemenší chybu.

Trubička se na konci zužovala do tenkého otvoru sotva většího než tělo jehly, byla to práce mistra skláře na hranici jeho možností. John roztáhl silné závěsy, tak aby paprsky ranního slunce dopadaly na uzounký konec skleněné trubičky.

Bolest v hrudi sílila a připoutala mu levou ruku pevně k boku. Potřeboval teď sílu, ale ta mu kvapem docházela.

Třesoucí se pravou rukou zvedl drahokam. Na slunci se rozzářil, tak nádherný a smrtící. Sevřel pevně rty, aby překonal závrať, a drobnou stříbrnou pinzetou vytáhl kostěnou štěpinu z kamene.

Roztřásla se mu kolena, ale zaťal zuby. Když byla zátka odstraněná, musí držet drahokam na slunečním světle. Třeba jen drobný stín by dovolil kouřovité temnotě uvnitř uniknout do vnějšího světa.

A to se nesmí stát... alespoň ne teď.

Temnota se zasnívěla a vyvzlínala po stěnách malého vězení, dosáhla drobného otvoru, ale tam se zastavila, zjevně se bála vynořit na světlo. Zlo uvnitř muselo nějak vycítit, že nestíněné sluneční světlo má moc ho zničit. Jediným útočištěm pro ně zůstávalo nitro zeleného srdce diamantu.

Pomalou a přepečlivě John přiložil drobný otvor vyvrtaný v diamantu k otevřenému konci skleněné trubičky. Sluneční světlo zalévalo obojí.

Uchopil blikající svíčku ze stolu pokrytého voskovými skvrnami a zvedl ji nad diamant a pokapal voskem spojení drahokamu a trubičky, které tak vzduchotěsně zapečetil. Teprve pak zatahl závěs a dovolil stínu, aby padl na zelený drahokam.

Světlo svíčky ozařovalo zhmotnělou temnotu neustále se pohybující v nitru diamantu. Opět se zasnívěla a začala vzlínat po stěnách k otvoru. John zadržel dech a sledoval, jak se hromadí u ústí otvoru. Vypadalo to, že temnota zkoumá jeho pečeť, a teprve když zjistila, že nepronikne do laboratoře, zamířila do skleněné trubičky. Postupovala skrze ni stále dál a pokračovala nevyhnutelně k místu, kam trubička ústila – do skleněného zvonu a k ženě uvnitř.

John potřásl šedou hlavou. Ačkoli kdysi bývala člověkem, už nebyla ženou. Nesmí si dovolit hledět na ni jako na ženu. Teď se ztišila a stála nehybně uprostřed zvonu. Svítící modré oči ho zkoumaly.

Kůže jí zářila bíle jako alabastr, vlasy měla jako pramen zlata; obojí získalo přes silné sklo vodově zelený nádech. I tak byla nejkrásnějším stvořením, jaké kdy spatřil. Přiložila dlaň na sklo. Světlo svíčky se odrazilo od ladných dlouhých prstů.

Přešel místnost a přiložil dlaň k její. Sklo bylo na dotek chladné. I bez bolesti a šířící se slabosti vždy věděl, že bude jeho poslední. Byla šestisté šedesáté šesté stvoření, které se ocitlo v této rakvi. A její smrt dovrší jeho úkol.

Její rty utvořily jediné slovo, stejné jako Václavovo.

Proč?

Nemohl jí to vysvětlit o nic víc než svému mrtvému učni.

Pohlédla na temnotu blížící se do jejího vězení.

Stejně jako ostatní zvedla ruku k nečisté mlze, která pronikla do skleněné kobky. Bezhlesně pohybovala rty a tvář se jí roztáhla do výrazu nadšení.

V prvních letech se vždy cítil provinile, když sledoval toto intimní temné spojení, ale takové pocity ho opustily už dávno. Přitiskl se ke sklu, chtěl být, jak nejbližší to šlo. Dokonce i bolest v hrudi ustoupila, když se díval.

Uvnitř zvonu se černý kouř soustředil u vrcholu klenby a vytvořil mlhu drobných kapek, které se začaly snášet na jediného obyvatele kobky. Vlhkost jí kanula po bílých prstech a vzpažených rukách. Zaklonila hlavu a vykřikla. Nemusel ani slyšet výkřik, poznal postoj značící extázi. Stoupla si na špičky, vypjala prsy a chvěla se, když jí kapky pokrývaly a dotýkaly se každého kousku jejího těla.

Naposledy se otrásla a pak se zhroutila na skleněnou stěnu a její tělo sklouzlo na dno, nyní již bez života.

Mlha se nad ni snesla níž, vyčkávala.

Je dokonáno.

John se odtrhl od zvonu. Obešel Václavovo tělo a pospíšil k oknu. Roztáhl závěsy, dost na to, aby ranní slunce políbilo stěnu zvonu. Dívčino prokleté tělo uvnitř vzplálo plamenem a hustý kouř z něj se spojil s čekající mlhou.

Černá mlha – nyní posílená dívčinou esencí – prchala před slunečním svitem a stahovala se k jediné temné únikové cestě, která zbývala: ke skleněné trubičce vedoucí zpět k diamantu. John pomocí ručního stříbrného zrcadla odrážel paprsky po délce trubice a naháněl a shromažďoval odpor-

nou temnotu opět do smaragdového srdce drahokamu, jediné skryše ve světě zaplaveném sluncem.

Když se všechna mlha ocitla ve svém vězení, John opatrně odlomil voskové těsnění a oddělil diamant od trubičky. Drobný otvor držel stále proti slunci, když kámen přenášel k pentagramu nakreslenému již dávno na podlaze. Položil ho doprostřed, kámen se stále koupal ve sluneční záři.

Už tak blízko...

John opatrně nasypal kolem pentagramu kruh soli. Přitom prozpěvoval modlitby. Jeho život je téměř u konce, ale konečně se mu splní celoživotní sen.

Otevře bránu do světa andělů.

Více než šestsetkrát sypal solný kruh, více než šestsetkrát prozpěvoval stejné modlitby. Ale v srdci cítil a věděl, že tentokrát to bude jiné. Vzpomněl si na verš ze Zjevení: *To je třeba pochopit: kdo má rozum, ať sečte číslice té šelmy. To číslo označuje člověka, a je to číslo šest set šedesát šest.*

„Šest set šedesát šest,“ opakoval.

Takový byl počet tvorů, které uvěznil ve zvonu, takový byl počet kouřových esencí, které nasbíral při jejich ohnivém zániku do jediného diamantu. Trvalo mu deset let najít jich tolik, uvěznit je a spojit esenci zla, jež tyto zatracené tvory oživovala. Nyní stejné energie otevrou bránu do světa andělů.

Zakryl si obličej dlaněmi a celý se roztřásl. Má na anděly tolik otázek. Od dob zaznamenaných v Knize Henochově již anděl nepřicházeli k lidem bez Božího příkazu. Od toho času lidé nemohli čerpat z jejich moudrosti.

Já však přinesu jejich světlo na zemi a podělím se o ně s celým lidstvem.

Přešel ke krbu a zapálil dlouhou voskovicí. Obešel s ní kruh a zapálil pět svící umístěných na vrcholech pentagramu. Žluté plaménky vypadaly slabé a křehké ve slunečním světle dopadajícím od okna na kresbu.

Konečně zatáhl závěsy a pokoj se ponořil do tmy.

Pospíšil zpět a klekl si na okraj kruhu.

Z drobného otvoru v drahokamu se vznesl pásek inkoustového kouře a zkusmo zatápal ve vzduchu, možná cítil, že svět venku září světlem nového dne. Pak se zdálo, že roste a houstne, rychle zamířil k Johnovi, jako by se ho chtěl zmocnit a pomstít se mu za dlouhé věznění. Kruh soli ho však zadržel.

John si hrozby nevšímal, jeho hlas se syčivě vznesl nad praskot ohně, jak odříkával slova v henochovské řeči, v jazyce, který se pro lidstvo pokládal

již dávno za ztracený. „Přikazuji ti, Vládce temnot, abys mi ukázal světlo, které je opakem tvých stínů.“

Černý mrak v kruhu se znovu zachvěl jednou, dvakrát, rozpínal se a smršťoval jako živoucí srdce. A s každým úderem byl větší než předtím.

John pozvedl sepjaté ruce. „Ochraň mě, ó, Pane, až pohlédnu na slávu, kterou jsi stvořil.“

Temnota se soustředila do oválu dost velkého, aby jím prošel člověk.

Johnovi se o ucho otřela šeptaná slova.

„POJĎ KE MNĚ...“

Hlas vycházel z brány.

„SLUŽ MI...“

John zvedl nezapálenou svíčku, kterou měl položenou u kolena, a zažehl ji od jedné na vrcholu pentagramu. Zvedl plamének výš a znovu vyzval Boha, ať ho ochraňuje.

Dolehl k němu nový zvuk, jako by se něco na opačné straně brány pohulo, a následovalo těžké zarachocení, zvuk kovu narážejícího na kov.

Opět se vrátila slova a zavrtala se mu do mysli. „SHLEDAL JSEM, ŽE ZE VŠECH SMRTELNÍKŮ JSI HODEN POUZE TY.“

John vstal a udělal krok ke kruhu, ale bota narazila na Václavovu ruku. Zastavil se a vzápětí si uvědomil, jak je nehodný pohlédět na takovou slávu.

Zabil jsem nevinného.

Jeho tichá zповěď nezůstala neoslyšena.

„VELIKOST MÁ I SVOU CENU,“ ujistil ho hlas. „A JEN MÁLOKDO JE PŘIPRAVEN JI ZAPLATIT. TY VŠAK NEJSI JAKO OSTATNÍ, JOHNE DEE.“

Při těchto slovech se roztřásl, zvláště při posledních dvou.

Mé jméno je známo, vyslovil ho anděl.

Balancoval mezi pýchou a bázní, místnost se s ním opile rozkymácela. Svíce mu vyklouzla z prstů. Stále hořela, zakutálela se do kruhu a pak skrz bránu a vrhla světlo na to, co se skrývalo na druhé straně.

Užasle pohlédl na postavu nezměrné vznešenosti sedící na trůnu z blyštivého ebenu. Záře svíčky se odrazila v olejově černých očích zasazených do pronikavě krásné tváře s rysy vytesanými z onyxu. Na hlavě nádherného zjevu spočívala puklá stříbrná koruna, povrch měla zčernalý a zubaté okraje připomínaly rohy. Zpoza mohutných ramen vyrůstala mocná křídla s perutěmi černými a lesklými jako havraní peří. Klenula se vysoko a zahalovala zbytek nahého těla.

Postava se předklonila a napjala zašlé stříbrné řetězy, které obepínaly její dokonalé tvary a poutaly ji k trůnu.

John si uvědomil, na koho hledí.

„Ty nejsi anděl,“ zašeptal.

„JSEM... A VŽDY JSEM I BYL.“ Přestože hebký hlas Johnovi zaplnil hlavu, rty postavy se nepohnuly. „TVÁ SLOVA MĚ PŘIVOLALA. CO JINÉHO BYCH MOHL BÝT?“

Pochybnost sevřela Johnovu hrud' a přidala se narůstající bolest. Zmýlil se. Temnota nemůže přivolat světlo – vyvolala místo toho temnotu.

Jak v hrůze hleděl na postavu, jeden z řetězů pukl a sklouzl z ní. Zlo- mená hrana článku zazářila čistým stříbrem. Tvor se osvobozoval.

Ten pohled vytrhl Johna z transu. Ucouvl od kruhu a potácivě zamířil k oknu. Nesmí dovolit tvoru temnot vstoupit do tohoto světa.

„STŮJ...“

Jediná slabika rozkazu mu zarazila do hlavy ohnivé kopí bolesti. Nedo- kázal myslet, sotva se mohl pohnout, ale přinutil se pokračovat dál. Prsty křečovitě zkroucenými jako spáry popadl masivní závěs a z posledních zbytků sil zatáhl.

Samet se roztrhl.

Místnost zaplavilo sluneční světlo, ozářilo zvon, stůl, kruh a nakonec i bránu temnoty. Ozval se z ní pronikavý výkřik, který Johnovi zaplnil lebku k prasknutí.

Bylo to příliš.

Ale stačilo to.

Jak John Dee klesal k zemi, poslední, co zahlédl, byla temnota opět prcha- jící před sluncem, vracející se do svého útočiště v drahokamu. Poslední modlitbu věnoval světu, který opouštěl.

Kéž nikdo už nikdy ten prokletý kámen nenajde...

V poledne vojáci vyrazili beranidlem dveře laboratoře. Pak muži na chodbě padli na kolena, když kolem nich prošel sám císař.

„Nechte hlavy skloněné k zemi,“ rozkázal jim.

Vojáci ho beze slova poslechli.

Císař Rudolf II. minul jejich skrčené postavy a vkročil do místnosti; pohlédl na pentagram, louže vosku a dvě mrtvá těla na podlaze – alchy- misty a jeho mladého učně.

Rudolf věděl, co znamená jejich smrt.

John Dee ho zklamal.

Rudolf už tělům nevěnoval pohled, vstoupil do magického kruhu a zvedl z jeho středu drahocenný diamant. Černá hmota v listově zeleném středu se nenávislně zasnívěla. Z kamene vyzařovala chladná zášť a zabodla se do Rudolfovy mysli, ale na nic horšího se nezmohla. Ať Dee udělal cokoliv, podařilo se mu zlo uvěznit.

Rudolf držel zářivý drahokam ve slunečním světle a uzavřel otvor štěpinkou kosti ležící na kraji stolu, byla průsvitná jako sněhová vločka, ale stále velmi mocná. Rozžal svíci a zapečetil kost v diamantu kapkami vosku, které mu spálily prsty.

Když byl hotov, posadil se na otlučenou židli. Opatrně a pomalu zakryl zářící zelený kámen a temnotu, kterou ukrýval, do čerstvého voskovaného plátna. Poté ho převázal a celý balíček vložil do kotlíku s rozehrátým voskem, který měl Dee vždy poblíž krbu. Rudolf balíček ponořil celý pod hlavu, aby se ujistil, že vosk zalepil beze zbytku celý povrch.

Pohlédl na muže na chodbě. Leželi, jak jim přikázal, s obličejí přitisknutými k podlaze. Spokojený, že ho nikdo nepozoruje, otevřel tajnou schránku v krbové římse a vložil dovnitř neblahý předmět. Použil henochovský jazyk, zašeptal rychlou ochrannou modlitbu a pak zavřel tajná dvířka.

Prozatím je zlo bezpečně skryto.

Údy mu zachvátila únava. Již dlouho si nedopřál skutečný odpočinek a ani tento den na něj nebude mít čas. S povzdechem znovu klesl na dřevěnou židli u Deeova stolu a z neuspořádaného stohu listin vytáhl čistý pergamen. Namočil pero do stříbrného kalamáře a začal psát henoštinou. Jen málo lidí se naučilo tajemství tohoto jazyka.

Když císař skončil, dvakrát list přeložil a zapečetil černým voskem, do horké tekutiny otiskl pečeť svého prstenu. Spolehlivý posel do hodiny vyjede, aby list doručil.

Císař hledal pomoc.

Potřeboval radu jediného člověka, který pronikl tak hluboko jako Dee do světa světlých a temných andělů. Pohlédl na těla na podlaze a modlil se, aby ona dokázala napravit škodu, ke které zde došlo.

Zvedl chvatně napsaný vzkaz. Slunce ozářilo černá písmena tvořící její proslulé jméno.

hraběnka Elisabetha Bathory de Ecsed

ČÁST PRVNÍ

Ježíš mu totiž řekl: „Duchu nečistý, vyjdi z toho člověka!“

A zeptal se ho: „Jaké je tvé jméno?“

Odpověděl: „Mé jméno je ‚legie‘, poněvadž je nás mnoho.“

Marek 5,8–9

KAPITOLA 1

17. března, 16.07 střeoevropského času
Vatikán

Nenech se chytit.

Toto varování udržovalo doktorce Erin Grangerové napjatý každý sval, když se krčila za lístkovým katalogem uprostřed čítárny Vatikánské apoštolské knihovny. Bílý strop, který se jí klenul vysoko nad hlavou, zdobily mistrovské fresky. Po obou stranách od ní se táhly police s nejvzácnějšími knihami světa. Knihovna obsahovala přes sedmdesát pět tisíc rukopisů a více než milion knih. Za normálních okolností by pro ni jakožto archeoložku byla přesně tím místem, kde by nadšeně trávila hodiny i dny, teď se tu však cítila spíš jako vězeňkyně než objevitelka.

Dnes už musím uniknout.

V tomto spiknutí nebyla sama. Pomáhal jí otec Christian. Stál vedle ní všem na očích a mlčky ji pobízel kradnými gesty dlaní, ať si pospíší. Vypadal jako mladý kněz, vysoký s tmavě hnědými vlasy a nejpronikavějšíma zelenýma očima, výraznými lícními kostmi a dokonalou pleť. Snadno by se dal zaměnit za dvacetiletého mladíka, ale byl o desítky let starší. Kdysi býval netvorem, *strigoi*, stvůrou živící se lidskou krví. Ale dávno vstoupil do katolického řádu sangvinistů a složil slib, že bude věčně žít jen z Kristovy krve. Nyní byl sangvinistou a jedním z mála, komu Erin zcela důvěřovala.

Proto věřila i jeho ujištění ohledně cizinky po svém boku.

Mladá jeptiška sestra Markéta se krčila za stolem vedle Erin. Těžce oddychovala, jak se pokoušela svléknout tmavě řeholní roucho, plachetka již ležela na zemi mezi nimi. Podle potu na čele byla člověk. Erin by přísahala, že slyší, jak jeptišce prudce buší srdce. Skoro stejně jako jí.

„Tady,“ řekla Markéta, potřásla hlavou, aby si uvolnila dlouhé světlé vlasy, a opětovala Erinin pohled tmavě jantarovými očima. Sestra Markéta měla Erininu postavu, barvu vlasů i očí a na tom se zakládal jejich plán.

Erin si přetáhla Markétino roucho přes hlavu. Černý serž jí zaškrábal na tvářích. Látka voněla čerstvým vypráním. Stáhla si oděv dolů kolem těla a přihladila ho kolem boků, jak nejlépe to ve skrčené pozici šlo. Markéta jí pomohla nasadit bílou plachetku kolem hlavy a přitáhla ji až ke tvářím, aby jí zakryla světlé vlasy, pár neposedných pramenů zastrčila dovnitř.

Když jeptiška skončila, opět se skrčila na bobek a kriticky si prohlédla Erinin převlek.

„Tak co myslíš?“ procedil Christian koutkem úst a dál se opíral ramenem o lístkový katalog, aby zakryl jejich činnost.

Markéta spokojeně přikyvla. Erin nyní vypadala jako běžná jeptiška, ve Vatikánu prakticky anonymní; víc než jeptišek v řeholních rouchách tu bylo jen turistů a kněží.

Abý dokončili převlek, Markéta přetáhla Erin přes hlavu černou šňůrku s velkým stříbrným křížem a podala jí stříbrný prsten. Erin si teplý kroužek nasadila na prsteníček a uvědomila si, že na něm ještě nikdy prsten neměla.

Dvaatřicet let a ještě neprovdaná.

Věděla, jak by se její dávno mrtvý otec zděsil nad takovým výhledem pro svou dceru. Horlivě kázal, že nejvyšší povinností ženy je rodit děti, které budou sloužit Bohu. Pochopitelně by byl stejně zahanbený i ze zjištění, že chodila do světské školy, získala doktorát z archeologie a posledních deset let strávila dokazováním toho, že většina historie zaznamenané v bibli nemá vůbec žádný nadpřirozený základ. Kdyby ji už nezavrhl za to, že jako dospívající utekla z náboženské komunity, nyní by ji proklel. Ale s tím se již dávno smířila.

Před několika měsíci se jí nabídl průhled do tajných dějin světa, světa nevysvětlitelného knihami, které prostudovala ve škole, ani vědou, jež tvořila základ její osobní víry. Setkala se se svým prvním sangvinistou – živoucím důkazem, že existují netvoři a že se dají zkrotit, když se podřídí církvi.

Stále však z větší části zůstávala skeptická a dál vše zpochybňovala. I když připustila existenci *strigoi*, stalo se to teprve poté, když se s jedním setkala, viděla jeho dravou zuřivost a prozkoumala jeho ostré tesáky. Věřila jen tomu, co mohla sama prozkoumat, a proto také trvala na uskutečnění tohoto plánu.

Markéta si stáhla světlé vlasy do culíku, který obvykle nosívala Erin. Pod svlečeným rouchem už měla na sobě staré Erininy džínsy a jednu z jejich bílých bavlněných halenek. Z dálky se dala s Erin splést.

Alespoň v to doufám.

Obě se otočily k Christianovi pro závěrečnou kontrolu. Ohodnotil je zdviženým palcem, pak se sklonil a pošeptal Erin do ucha.

„Erin, nebezpečí, které vás tam čeká, je skutečné. Místo, kam se chystáte proniknout, je zapovězené. Jestli vás chytí...“

„Já vím,“ ujistila ho.

Podal jí složenou mapu a klíč. Chtěla si je vzít, ale Christian je držel a nepouštěl.

„Jsem ochoten jít s vámi,“ řekl a v očích se mu jasně zračila starost. „Stačí jediné slovo.“

„Ale nemůžete,“ odpověděla. „A dobře to víte.“

Pohlédla na Markétu. Aby jejich úskok vyšel, musí Christian zůstat v knihovně. Byl přidělený Erin jako osobní ochránce. A oprávněně. V poslední době se počet útoků *strigoi* v celém Římě prudce zvýšil. Něco netvory vydráždilo. A nejen zde. Zprávy z celého světa naznačovaly, že se rovnováha mezi světlem a temnotou změnila.

Ale co to způsobilo?

Měla své podezření, ale než se o ně podělí, chtěla si je potvrdit a dnešní neoprávněné vniknutí by jí mohlo poskytnout odpovědi, které potřebuje.

„Buďte opatrná,“ dodal Christian a konečně pustil mapu i klíč. Pak vzal Markétu za ruku a pomohl jí vstát. Doufali, že všichni budou předpokládat, že blondýnka po Christianově boku je Erin, a její nepřítomnost unikne pozornosti.

„Vaši krev,“ zašeptala Erin. Tuto poslední věc bude potřebovat stejně jako klíč.

Christian téměř neznatelně přikývl a podstrčil jí zazátkovanou skleněnou lahvičku obsahující pár mililitrů jeho černé krve. Vsunula chladnou lahvičku do druhé kapsy k malé baterce.

Christian se dotkl krucifixu na hrudi a zašeptal: „Tak do toho, tygřice.“

Pak odvedl sestru Markétu zpoza lístkového katalogu ke stolu, kde si Erin nechala batoh a notebook. Erin pohlédla na batoh, nechávala ho tu jen krajně nerada. Uvnitř, zapečetěný ve zvláštní schránce, byl spis mnohem drahocennější než všechny početné prastaré knihy uschované ve vatikánských tajných archivech.

Obsahoval Krvavé evangelium.

Knihu proctví sepsanou Kristem a zaznamenanou Jeho svatou krví. Zatím se odhalilo jen několik stránek této knihy. Vybavila si ohnivé řádky procitající k životu na prastarých prázdných listech. Šlo o verše záhadného proctví. Některé již byly rozluštny; ostatní dál zůstávaly záhadou čekající

na vyřešení. Ale ještě víc fascinující byly stovky prázdných stránek, které zatím nezjevily skrytý obsah. Proslýchalo se, že tato ztracená tajemství mohou obsahovat veškeré vědění o vesmíru, Bohu, smyslu existence a o tom, co leží za nimi.

Erin cítila, že jí i teď vyschlo v ústech při pomýšlení, že tu nechává takový pramen poznání. A také se v ní vzedmula hrdost, protože věděla, že toto poznání je určeno pro ni. Tam v egyptské poušti byla s Knihou spojena. Její slova se dala číst, pouze když ji držela v rukou ona. A proto ji až do tohoto okamžiku nosila všude s sebou a nikdy ji nespustila z očí.

Nyní ale musí.

Jeptišky nenosí batohy, a aby její přestrojení splnilo účel, musí svěřit drahocenný spis do Christianových schopných rukou.

A čím dřív to provedu, tím dřív se zase vrátím.

Toto vědomí ji zvedlo na nohy. Musí prohledat rozsáhlý prostor, a pokud se nevrátí do večera, kdy se knihovna zavírá, všechny je chytí. Vytěsnila tu myšlenku z hlavy a nahrabila se, aby jí nikdo neviděl do obličeje. Zhluboka se nadechla a vyšla zpoza skříně katalogu do tichého šumu knihovny.

Zdalo se, že jí nikdo nevěnuje pozornost, když pomalu kráčela k předním dveřím. Přinutila se zachovat klid. Sangvinisté měli tak citlivé smysly, že dokázali slyšet tlukot lidského srdce. A mohlo by je zarazit, proč jeptišce procházející poklidnou knihovnou buší srdce jako zběsilé.

Mínula řady polic a učenců sedících u leštěných dřevěných stolů pokrytých stohy knih. Mnoho z nich čekalo roky, než se sem dostali. Dychtivě se skláněli nad svými úkoly, stejně oddaní jako kněží. Kdysi se od nich nijak nelišila – dokud nenarazila na alternativní a hlubší pramen historie. Obecně známé texty a vyzkoušené cesty ji už neuspokojovaly.

Ale bylo to tak správně. Takové běžné vědecké způsoby už pro ni nebyly přístupné. Nedávno ji propustili z jejího místa na Stanfordově univerzitě kvůli smrti studenta při vykopávkách v Izraeli. Věděla, že by se měla připravit na svou budoucnost a dělat si starosti o dlouhodobou kariéru, ale na ničem z toho teď nezáleželo. Jestli se svými druhy neuspěje, nikdo z nich už žádnou budoucnost mít nebude.

Otevřela těžké dveře knihovny a vyšla do zářivého italského odpoledního dne. Jarní světlo ji příjemně hřálo na tváři, ale neměla čas zvolnit a užívat si ho. Zrychlila krok a kvapně zamířila přes Svaté město ke Svatopetrské bazilice. Všude okolo ní proudili turisté, dívali se do map a gestikulovali.

Zpomalovali ji, ale nakonec došla k obři a impozantní bazilice. Budova symbolizovala papežskou moc a každý, kdo na ni pohlédl, musel uznat sílu

a vznešenost, které z ní vyzaují. A i když znala její drsný účel, krása fasády a masivních kleneb ji vždy znovu naplnila úžasem.

Zamířila přímo k obrovským dveřím a bez problémů proklouzla mezi mramorovými sloupy tyčícími se do výše dvou poschodí. Jak procházela atriem a vešla do chrámové lodi mohutné baziliky, vrhla pohled vpravo na Michelangelovu *Pietu*, tklivé sousoší Marie objímající mrtvé tělo svého syna. Posloužila jí jako připomínka a Erin zrychlila krok.

Mnoho matek bude oplakávat své mrtvé děti, jestli selžu.

Stále však neměla tušení, co vlastně dělá. Poslední dva měsíce pátrala ve Vatikánské knihovně a hledala pravdu skrývající se v posledním proroctví Krvavého evangelia: *Trojice musí pospolu splnit poslední úkol. Luciferova pouta byla uvolněna a jeho Kalich zůstává ztracen. Bude třeba světla všech tří, aby skuli Kalich nanovo a uvrhli ho zpět do jeho věčné temnoty.*

Její skeptická část – ta, která stále zápasila s pravdou ohledně *strigoi*, andělů a zázraků, odehrávající se jí přímo před očima – pochybovala, jestli je takový úkol vůbec uskutečnitelný.

Znovu ukout nějaký pradávňý kalich, než Lucifer unikne z pekla?

Znělo to spíše jako dávný mýtus než čin proveditelný v moderní době.

Byla však členkou trojice z proroctví, o které se psalo v Krvavém evangeliu. Trojice se skládala z *Rytíře Kristova*, *Válečníka* a *Vědmy*. A úkolem Erin jakožto vědmy mělo být odhalení pravdy skrývající se za těmito záhadnými slovy.

Ostatní dva členové trojice čekali na její řešení a věnovali se svým vlastním úkolům, zatímco pátrala ve vatikánských knihovnách a snažila se nalézt odpovědi. Ani jeden z nich právě nebyl v Římě a velice je postrádala, chtěla je mít po svém boku, třeba jen jako posluchače a posuzovatele svých teorií.

Pochopitelně ohledně seržanta Jordana Stonea – Válečníka – v tom bylo i mnohem víc. Během několika krátkých měsíců od chvíle, kdy se poprvé setkali, se do drsného a pohledného vojáka s pronikavě modrýma očima, nakažlivým humorem a neoblomným smyslem pro povinnost zamilovala. Dokázal jí i v nejhorších chvílích rozesmát a už nescetněkrát jí zachránil život.

Co by se jí na něm mohlo nelíbit?

Nelíbí se mi, když nejsi u mě.

Bylo to sice sobecké, ale také pravdivé.

Během několika posledních týdnů se jí a všeho ostatního začal stranit. Nejdřív myslela, že je jen rozhozený, protože ho to odvedlo od práce

v armádě a byl proti své vůli převelen k sangvinistům. Ale teď měla podezření, že v jeho odcizování je něco hlubšího a že ho ztrácí.

Sužovaly ji pochybnosti.

Možná nechce stejný druh vztahu jako já...

Možná pro něj nejsem ta pravá...

Nenáviděla dokonce i to pomyšlení.

Třetí člen trojice, otec Rhun Korza, byl ještě problematičtější. Rytíř Kristův byl sangvinista. Získala úctu k jeho přísným morálním zásadám, neuvěřitelným bojovým schopnostem a oddaností církvi, ale také se ho bála. Krátce poté, co se potkali, se ve chvíli nejvyšší nouze napil její krve a téměř ji v temných tunelech pod Římem zabil. Ještě teď, když kráčela Svatým Petrem, si snadno vybavila, jak jí jeho ostré zuby probodávají hrdlo a jakou podivnou extází tehdy pocítila; už navždy ten akt bude vnímat jako něco hrozného a současně erotického. A vzpomínka na něj ji děsí, stejně jako fascinuje.

Prozatím tedy zůstávali blízkými kolegy, i když se k sobě chovali ostražitě, jako kdyby oba věděli, že hranice, kterou překročili v tunelech, se už nikdy nedá vrátit.

Možná proto Rhun v posledních měsících tak mizel z Říma.

Povzdychla si a znovu zatoužila, aby tu oba byli, ale věděla, že úkol, který jí čeká, musí zvládnout sama. A byl to obtížný úkol. Pokud má trojice znovu ukovat něco nazvané *Luciferův kalich*, je nutné, aby našla nějaké vodítko ohledně podstaty tohoto prorockého poháru. Prohledala vatikánské archivy: od podzemních krypt ztrouchnivělých věkem až k policím vysoko v *Torre dei Venti*, Věži větrů, po jejímž schodišti kdysi stoupal sám Galileo Galilei. Ale přes veškeré pátrání zatím zůstávala s prázdnými rukama. Zbývala jí prozkoumat už poslední knihovna, sbírka zapovězená všem, komu tluče srdce.

Bibliotheca dei Sanguines.

Soukromá knihovna řádu sangvinistů.

Ale nejdřív se tam musím dostat.

Knihovna byla pohřbená hluboko pod Svatým Petrem v tunelech vyhrazených jen pro řád sangvinistů, těch *strigoi*, kteří se zavázali sloužit církvi, vzdali se pití lidské krve a přežívají jen na krvi Kristově – nebo přesněji na *vínu* transsubstanciovaném požehnáním a modlitbou v tuto svatou esenci.

Zrychlila krok a procházela obrovskou bazilikou, všimla si, že tam hlídají nově postavené švýcarské stráže. Celý městský stát měl zvýšenou pohotovost kvůli nárůstu útoků *strigoi*. I když byla tak ponořená do knih,

doneslo se k ní, že netvoří odpovědní za tyto vraždy jsou mnohem silnější, rychlejší a dají se obtížněji zabít.

Ale proč?

Jen další záhada, jejíž řešení se může skrývat v tajné knihovně.

Za několik posledních měsíců přečetla tisíce zaprášených papýrových svitků, prastarých pergamenů a vyrytých hliněných tabulek. Texty byly zaznamenány v mnoha jazycích a napsaly je četné ruce, ale žádný z nich neobsahoval informaci, kterou potřebovala.

Tedy až do předvěčerejška...

Ve Věži větrů objevila starou mapu zastrčenou mezi stránky opisu Knihy Henochovy. Vyhledala tento dávný židovský text – knihu údajně sepsanou Noemovým pradědečkem –, protože se zaobírala padlými anděly a jejich hybridním potomstvem známým jako nefilim. A byl to Lucifer, kdo vedl tyto padlé anděly ve válce na nebesích. Nakonec byl svržen dolů za to, že odporoval Božímu zázračnému plánu s lidstvem.

Ale když tu starou knihu ve Věži větrů otevřela, vypadla z ní mapa. Byla nakreslená hustým černým inkoustem na kusu zažloutlého papíru, opatřená poznámkami psanými ornamentálním středověkým rukopisem a ukazovala další knihovnu ve Vatikánu, starší než všechny ostatní.

Tehdy se poprvé dozvěděla o této tajné knihovně.

Podle mapy se zdálo, že se tajná sbírka spisů ukrývá ve Svatyni, bludišti tunelů a síní, kde se shromažďují sangvinisté, aby trávili nesčetné roky nesmrtelných životů v tichém rozjímání a modlitbách vzdálení od starostí jasného světa desítky metrů nad nimi. Někteří žijí v těchto prostorách již staletí udržovaní při životě pouze doušky posvěceného vína. Každý den kněží přinášejí víno k jejich strnulým tělům a přikládají jim stříbrné poháry k bledým rtům. Tito sangvinisté touží jen po klidu a přístup do jejich tunelů je pečlivě střežen.

Dle mapy v její kapse ukrývá Svatyně nejstarší vatikánské archivy. Erin si mezi čtyřma očima o tom místě promluvila s Christianem a dozvěděla se, že většinu dokumentů, které tam jsou uschovány, napsali nesmrtelní sangvinisté, kteří zažili události, jež se odehrály ve starověkém světě. Někteří znali Krista osobně. Jiní byli staří již dávno předtím a konvertovali k řádu po stovkách let krvelačnosti v podobě divokých *strigoi*.

Přestože byla Svatyně lidem zapovězena, Erin ji už jednou navštívila v doprovodu Rhuna a Jordana. Jejich trojice přinesla Krvavé evangelium do nejvnitřnější svatyně sangvinistů, aby přijala požehnaní zakladatele sangvinistického řádu, postavy známé jako Vzkříšený. Ale pak zjistila, že má jméno v biblické historii mnohem významnější.

Lazar.

Byl prvním *strigoi*, kterého Kristus povolal, aby mu sloužil.

Když se Erin o této knihovně dozvěděla, zašla za současnou hlavou řádu v Římě kardinálem Bernardem. Chtěla od něj získat povolení ke vstupu do knihovny, aby tam mohla pokračovat v pátrání, ale rezolutně to zamítl. Kardinál neoblomně trval na tom, že ještě nikdy nebylo žádnému člověku dovoleno překročit její práh. A také ji ujistil, že knihovna obsahuje pouze informace o řádu samém, tedy nic, co by jí při jejím úkolu mohlo pomoci.

Erin kardinálova reakce nepřekvapila. Bernard pokládal vědomosti za drahocenný poklad, který musí zůstat ukrytý.

Zkusila vynést svůj trumf. „Samo Krvavé evangelium mě pomazalo na Vědmu,“ připomněla Bernardovi a odcitovala prorocství zjevené jim v poušti. „*Vědma je nyní svázána s knihou a nic ji od ní nemůže oddělit.*“

Stále se však odmítal podvolit. „Spisy v knihovně jsem obšírně a podrobně prostudoval. Nikdo ve Svatyni nikdy nekráčel s Luciferem a jeho padlými anděly. Záznamy o jeho pádu byly napsány až dlouho po tom, co se to stalo. Takže se nezachovaly žádné zprávy z první ruky o tom, jak nebo kam byl Lucifer svržen ani jak byly ukovány okovy, které ho drží ve věčné temnotě, či jak by mohly být znovu vyrobeny. Takže i kdyby to nebylo zakázané, jen byste pátráním v knihovně marnila čas.“

Když mu pohlédla do tvrdých hnědých očí, pochopila, že nehodlá prastará pravidla porušit. Znamenalo to, že dolů si cestu musí najít sama.

Zbývalo jí několik posledních metrů ke konci baziliky, podívala se na sochu svatého Tomáše – apoštola, který o všem pochyboval, dokud nenašel důkaz. Přes nervozitu se pousmála.

To je apoštol podle mého gusta.

Pokračovala dál k soše. Pod jejíma nohama se skrývala dvířka. Normálně zůstávala nehlídaná, ale jak chtěla sochu obejít, zjistila, že před prahem stojí švýcarský gardista, napůl zakrytý dveřním výklenkem. Zařala zuby a uhnula stranou, pryč z přímého pohledu. Věděla, komu může za toto vylepšení poděkovat.

K čertu s tebou, Bernarde.

Kardinál musel po jejich předešlém, poněkud vášnivém rozhovoru postavit stráž navíc – kvůli podezření, že by se mohla pokusit proniknout dolů sama.

Zapřemýšlela o nějakém řešení – a objevila ho v rukách holčičky stojící pár kroků od ní. Vypadala tak na osm nebo devět, nudila se a šoupala nohama po zdobných vzorech na mramorové podlaze. Pohazovala si ze-

ným tenisákem. Její rodiče se loudali pár metrů před ní a o něčem živě diskutovali.

Erin s dívkou rychle srovnala krok. „Ahoj.“

Holčička k ní vzhledla, modrá očka zúžená podezřením. Nosík jí pokrývaly pihy a zrzavé vlásky měla spletené do dvou copů.

„Ahoj,“ odpověděla váhavě anglicky, jako kdyby věděla, že jeptiškám se musí odpovědět.

„Mohla bych si půjčit tvůj míček?“

Dívka schovala tenisák ochranně za záda.

Dobrá, změň taktiku.

Erin zvedla ruku a ukázala jí pětieurovou bankovku, kterou svírala mezi prsty. „Tak bych ho možná mohla koupit?“

Holčička vykulila oči, chvíli těžce bojovala s pokušením – a pak jí hodila chlupatý míček na důkaz uzavřeného obchodu a kradmo se přitom ohlédla na záda rodičů.

Erin jí předala peníze a počkala, dokud dítě neodběhlo a nepřipojilo se k matce a otci. Pak tajně mrštila míčkem dlouhým obloukem přes chrámovou loď k husté skupince lidí postávajících pár metrů od strážného. Tenisák trefil malého muže v šedém plášti přímo do zátylku.

Ostře vykřikl a italsky zaklel, vyvolal tak rozruch, který se ozvěnou rozlehl v obrovském prostoru. Jak doufala, švýcarský gardista tam zamířil, aby zjistil, co se děje.

Erin využila zmatku, rychle vykročila vpřed a vsunula klíč, který jí dal Christian, do zámku dveří. Když je otevřela, ukázalo se, že panty jsou dobře namazané. Jakmile vklouzla dovnitř, opět za sebou zavřela a po hmatu je zamkla, srdce jí divoce bušilo.

Položila dlaň na výplň dveří a vzedmula se v ní obava. *Jak se dostanu zase ven, aby mě nikdo nepřistihl?*

Ale věděla, že na takové myšlenky je již pozdě.

Teď před sebou měla jen jedinou cestu.

Rozsvítila baterku a obhlédla bezprostřední okolí. Před ní se otevíral dlouhý tunel. Klenutý strop vypadal tak dva a tři čtvrtě metru vysoký a zdi byly zaoblené. Vedle dveří ležely na zaprášeném dubovém stole voskovice a krabičky zápalek. Vzala si několik kusů od obojího, ale zatím je nezapálila. Bude to dobrá záloha pro případ, že by jí ve svítelně došla baterie.

Vytáhla z kapsy mapu. Na zadní stranu Christian nakreslil schéma tunelů vedoucích dolů do Svatyně. Věděla, že teď už není návratu, podkasala si

jednou rukou těžké roucho a vyrazila. Měla před sebou nejméně kilometr a půl, než dojde k bráně Svatyně.

Jak pospíchala, světlo poskakovalo nahoru a dolů, úzký kužel se míhal před ní a odhaloval ústí vedlejších tunelů. V duchu je počítala.

Jednou špatně zahnu a můžu v tom labyrintu bloudit několik dní.

Strach ji popohnal k rychlejšímu tempu, když sestupovala po úzkých schodištích a proplétala se bludištěm tunelů. Malá lahvička Christianovy krve jí narážela do stehna a připomínala, že za vědomosti se někdy platí krví. Tu moudrost poznala už jako dítě a stala se palčivě doslovnou, když otec objevil pod jejím polštářem schovanou knihu. Jeho hrubý hlas jí zazněl v uších a vrátil ji do minulosti.

„Co se stalo Evě, když pojedla ze stromu poznání?“ zeptal se otec a tyčil se nad její devítiletou verzí, mohutné ruce sedláka měl po bocích zaťaté do hrozivých pěstí.

Nebyla si jistá, jestli čeká, že mu na otázku odpoví, proto se rozhodla mlčet. Vždy ho víc rozzuřilo, co řekla, než když držela pusku na zámek.

Kniha – Farmářův almanach – ležela otevřená na zametených prknech podlahy, světlo lampy dopadalo na její smetanově zbarvené stránky. Až do toho dne četla jedině bibli, protože otec prohlásil, že obsahuje veškeré vědomosti, které kdy bude potřebovat znát.

Ale na stránkách almanachu objevila nové vědomosti: kdy zasévat, kdy sklízet úrodu, data jednotlivých fází Měsíce. Obsahoval dokonce několik vtípů, které způsobily její neštěstí. Rozesmála se příliš nahlas a byla přistižena, jak sedí se zkříženýma nohama pod stolem a čte si.

„Co se stalo Evě?“ zopakoval výhružně ztišeným hlasem.

Rozhodla se zkusit zaštitit citacemi bible, zachovala si však bázlivý přístup. „,Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí.““

„A jaký byl jejich trest?“ navázal otec.

„Ženě řekl: Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství.““

„A to je lekce, kterou se naučíš mou rukou.““

Otec ji přinutil, aby si vybrala vrbový prut a nařídil jí pokleknout. Poslušně si klekla na matčinu čistě vydrhnutou podlahu a přetáhla si šaty přes hlavu. Matka jí je ušila a Erin si je nechtěla ušpinit. Pečlivě je poskládala a položila na podlahu vedle sebe. Pak se popadla za studená kolena a čekala na rány.

Vždy ji nechal na tu první dlouho čekat, jako kdyby věděl, že očekávání bolesti je skoro tak hrozné jako bolest sama. Na zádech jí naskočila husí kůže. Koutkem oka zahlédla almanach a necítila žádnou lítost.

První rána jí prosekla kůži a skousla rty, aby nevykřikla. Kdyby to udělala, ran by bylo ještě víc. Mrskal jí holá záda, dokud jí nezačala téct krev a vsakovat se do spodního prádla. Později bude muset smýt jasně rudé skvrny ze zdi a podlahy. Ale nejdřív musí vydržet rány a snášet je, dokud otec neusoudí, že už prolila dost krve.

Erin se při té vzpomínce otřásla, zdejší temné tunely ji učinily tak nějak reálnější. Záda ji i teď rozbolela, jako by si i ona připomněla starou bolest a lekci, kterou se naučila.

Za vědomosti se platí krví a bolestí.

Ještě než se jí tehdy záda zahojila, vrátila se do otcovy kanceláře a tajně si přečetla zbytek almanachu. Jeden oddíl obsahoval předpověď počasí. Celý rok ji pak sledovala, aby zjistila, jestli autoři skutečně vědí, jaké bude počasí, ale často se zmýlili. Uvědomila si, že se i knihy mohou *mýlit*.

Dokonce i bible.

Tehdy ji ani strach z trestu nezastavil.

A nezastaví mě ani teď.

Její kroky dopadaly na skálu a nesly ji dál, dokud konečně nedorazila ke dveřím do Svatyně. Nešlo o hlavní bránu do hájemství sangvinistů, ale o zřídka kdy užívaná zadní dvířka, která se nacházela nedaleko od jejich knihovny. Tato branka vypadala jako hladká zeď s malým výklenkem obsahujícím kamennou nádržku ne nepodobnou malé misce nebo poháru.

Věděla, co musí udělat.

Tajná brána se dá otevřít jedině krví některého ze sangvinistů.

Sáhla do kapsy a vyndala Christianovu skleněnou lahvičku. Prohlédla si černou krev přelévající se v ní. Sangvinistická krev byla hustší a tmavší než lidská. Dokázala se pohybovat sama o sobě, proudila žilami, aniž by ji muselo pumpovat tlukoucí srdce. To bylo zhruba vše, co věděla o esenci oživující jak sangvinisty, tak *strigoi*, ale náhle zatoužila poznat víc, odhalit tajemství takové krve.

Avšak ne teď.

Vyprázdnila tmavý obsah lahvičky do kamenné nádržky a pronesla latinská slova. „Neboť toto jest pohár mé krve, nová a věčná smlouva.“

Krev v poháru zavířila a sama se pohybovala, dokázala tak svůj nepřirozený stav.

Zadržela dech. *Neodmítne brána Christianovu krev?*

Odpověď dostala, když se temná loužička vsákla do kamene a beze stopy zmizela.

Vydechla úlevou a zašeptala poslední frází: „*Mysterium fidei.*“

Ustoupila o krok od zapečetěné zdi, srdce jí teď bušilo až v krku. Každý sangvinista, který by se ocitl nablízku, by jistě ten výmluvný tlukot zaslechl a věděl, že stojí na jejich prahu.

Kámen po kameni se před ní pomalu otevřel průchod.

Udělal krok vpřed do čekající tmy a vzpomněla si na otcovu bolestivou lekci. *Za vědomosti se platí krví a bolestí.*

Budiž.

KAPITOLA 2

17. března, 16.45 střeoevropského času Cumae, Itálie

Proč musím pořád trčet někde v podzemí?

Seržant Jordan Stone se plazil po loktech těsným tunelem. Skála na něj drtivě doléhala ze všech stran a dál se mohl pohybovat jedině plazením jako červ. Jak se namáhal, padal mu do vlasů prach a řezal ho v očích.

Aspoň, že se ještě můžu hýbat.

Protlačil se o pár centimetrů vpřed.

Z tunelu před ním k němu dolehl hlas se silným přízvukem a povzbuzoval ho. „Už jste skoro skrz!“

To bude Baako. Vybavil si vysokého sangvinistu, který pocházel odněkud z Afriky. Když se minulý týden zajímal, ze které konkrétní země Baako je, dostalo se mu od něj jen vágní odpovědi. *Jako mnoho zemí v Africe, i ta, kde jsem se narodil, už nesla mnoho jmen a nejspíš jich bude mít i hodně v budoucnu.*

Byla to typicky sangvinistická odpověď: teatrální a v podstatě bezcenná.

Jordan pohlédl dopředu. Nejasně rozeznal tlumenou záři, příslib toho, že prokletý tunel skutečně ústí do vnitřní sluje. Plazil se dál ke světlu.

Již dříve ten den Baako sestoupil do tohoto nově objeveného tunelu a vrátil se s tím, že šachta vede přímo do Sibylina chrámu. Před několika měsíci se v téže jeskyni odehrála hrůzná bitva a nepřítel použil nevinného chlapce jako obětního beránka při pokusu otevřít bránu pekla. Nepovedlo se mu to a následně silné zemětřesení celé místo uzavřelo.

Jak se plazil dál, pobídl ho ze zadu jiný hlas se zpěvavým indickým přízvukem a ironicky si ho dobíral. „Možná jste si neměl dát tak velkou snídani.“

Ohlédl se zpět na Sofii a rozeznal jen obrys jejího pružného těla. Na rozdíl od zarputilého Baaka tato sangvinistka neustále vypadala dobře naložená, na rtech jí hrál věčný náznak úsměvu a tmavé oči jí pobaveně zářily. Obvykle její dobrý humor oceňoval.

Teď ne.

Vytřel si prach z pálicích očí.

„Aspoň ještě *jím* snídani,“ zavolal na ni přes rameno.

Zaťal zuby a pokračoval dál, toužil na vlastní oči spatřit, co zbylo ze svatyně po oné bitvě. Po zemětřesení dal Vatikán celou sopku obklíčit a hlídat. Církev nesměla dovolit, aby někdo našel v podzemí těla, zvláště ne *strigoi* a mrtvých sangvinistických bratrů a sester.

Typická operace chraňte-si-vlastní-zadky.

A protože se Vatikán stal poté, co ho armáda přeložila sem, jeho novým zaměstnavatelem, zjistil, že je součástí takového zahlazování stop. Ale nestěžoval si. Znamenalo to více času stráveného s Erin.

Ačkoli by z toho měl být nadšený, něco v zákoutích mysli mu nedávalo klid, jakýsi temný stín mu utlumoval city. Nešlo o to, že by ji už nemiloval. Miluje ji. Stále je skvělá, sexy a milá jako vždy, ale jako by tyto vlastnosti pro něj den ze dne ztrácely na významu.

Všechno jaksi přestávalo být důležité.

A ona to pochopitelně vycítila. Přistihl ji, jak na něj tázavě hledí, často s bolestným výrazem. A kdykoli na to zavedla řeč, nějak její obavy zamluvil, zlehčil je vtípkem nebo úsměvem, který mu však nešel od srdce.

Co to k čertu se mnou je?

Neměl tušení, a tak dělal to, co mu vždy šlo nejlépe: kladl jednu nohu před druhou. Stále pracoval a něčím se rozptyloval. Nakonec se všechno určitě spraví.

Nebo alespoň doufám, že to tak bude.

Když nic jiného, práce zde mu nabízela trochu oddechu od Erin a dovoľovala, aby se pokusil najít svůj středobod, který, zdá se, ztratil. Ne, že by mu zbývalo nějak moc volného času. Během posledního týdne vynášeli těla z nejodlehlejších tunelů pod horou, nechávali italské slunce spálit pozůstatky *strigoi* a těla sangvinistů připravovali k řádnému pohřbu. Jordanův armádní výcvik byl zaměřený na forenzní vyšetřování. A to byla dovednost, která se pro daný úkol skvěle hodila.

Zvláště když objevili tento tunel.

Nikdo si nevzpomínal, že by tuhle záhadnou cestu už předtím viděl, a podle čerstvého vzhledu stěn se zdálo, že byla vyhrabaná teprve nedávno.

Což předkládalo zajímavé dilema: vytvořil tunel někdo prohrabávající se *dolů* do skryté chrámové sluje, anebo někdo vyhrabávající se z ní *ven*?

Ani jedna z možností nebyla dobrá a Jordan mířil sem dolů, aby to prozkoumal.

Konečně se bolestivě vyprostil z tunelu a lehl si na drsné kamenné dno sluje. Baako mu pomohl vstát, postavil ho na nohy tak lehce, jako by zvedal malé dítě, a ne téměř dvoumetrového vojáka.

Lampička na zemi jeskyně poskytovala mdlé osvětlení, Jordan však rozsvítil svou čelovku na helmě, právě když Sofie vylezla z tunelu a ladně se napřímila, téměř se ani nerozcuchala.

„Předvádíte se,“ obvinil ji a smetal si prach z kombinézy.

Její věčný náznak úsměvu se rozšířil. Odhrnula si krátce zastřížené černé vlasy ze širokých hnědých lící a rozhlédla se. S nadpřirozeně ostrým zrakem nepotřebovala ani lampu, ani světlo jeho čelovky, aby prozkoumala prostor.

Jordan jí takové noční vidění záviděl. Protáhl si krk, aby zahnal křeč, a zahájil vlastní průzkum. Jak se zhluboka nadechl, naplnil mu nos zápach síry, nebyl ale tak pronikavý, jako když byl tady dole posledně během bitvy, kdy ze široké pukliny v zemi vycházel kouř a ohnivý dým.

A síru přebíjel nový pach.

Známý zápach smrti.

Jordan si všiml mrtvol několika *strigoi* ležících po jeho pravici, těla byla potrhána a spálená, maso popraskalo a rozevřelo se. Jedna Jordanova část toužila otočit se a utéct, šlo o přirozený instinkt při pohledu na taková hrůzná jatka, ale měl tu práci. Rázně si připomněl, kdo je a co tu dělá; aby se uklidnil, vytáhl kameru a začal natáčet celý prostor. Nepospíchal a ujišťoval se, že zaznamenal každé z těl; spíše ze zvyku než z jiného důvodu. Pracoval dřív jako terénní vyšetřovatel v rámci Armádního spojeného expedičního forenzního zařízení a tam ho vycepovali v pečlivosti.

Zašel hlouběji do sluje, nafilmoval kamenný oltář a snažil se při tom nemyslet na mladého hochy Tommyho, který tu ležel připoutaný a na zem skapávala jeho krev. Chlapcova andělská krev posloužila jako katalyzátor k otevření brány do podsvětí a na konci se statečnost stejného chlapce stala nástrojem k jejímu uzavření.

Tommy zanechal znamení i na Jordanovi, vyléčil ho dotekem dlaně. Jordan ten dotek stále cítil a zdálo se, že každým dnem plane jasněji.

„No,“ ozval se Baako a vrátil ho tak do přítomnosti, „co myslíte?“

Jordan sklonil kameru. „A-ano, určitě se to tu změnilo od doby, kdy jsme tu byli.“

„A jak?“ zeptala se Sofie a připojila se k nim.

Jordan ukázal na hromadu mrtvých kryš ve vzdáleném koutě. „Tohle je nové.“

Baako tam přešel, zvedl jedno z tělíček a přičichl k němu. Jordanovi se z toho pohledu udělalo nevolno.

„Zajímavé,“ prohlásil Baako.

„Co je na tom *zajímavého*?“ zeptal se Jordan.

„Někdo z ní vysál krev.“

Sofie vzala kysu, prozkoumala ji a potvrdila to. „Baako má pravdu.“

Malá Indka nabídla mrtvolku Jordanovi.

„Věřím vám,“ zarázil ji. „Ale jestli máte pravdu, znamená to, že tu dole něco bylo a živilo se krysami.“

Což může znamenat jen jednu věc...

Jordan sjel rukou k automatické pistoli visící mu u boku. Byl to Heckler & Koch MP7. Šlo o kompaktní a mocnou zbraň schopnou vystřelit 950 ran za minutu. Vždy byla jeho hlavní zbraní, teď měl ovšem zásobníky naplněné náboji se stříbrnými kulkami. Zkontroloval i postříbřený nůž KA-BAR připnutý ke kotníku.

„Jeden ze *strigoi* musel boj přežít,“ řekla Sofie.

Baako pohlédl k tunelu. „Musel se živit krysami, dokud nezesílil natolik, že si dokázal prohrabat cestu ven.“

„Možná to nebyl *strigoi*,“ vydechl Jordan a srdce se mu rozbušilo až v krku, jak mu náhle začalo vše docházet. „Pomozte mi prohledat těla.“

Sofie na něj tázavě pohlédla, oba sangvinisté ho však poslechli. Prozkoumali tváře mrtvých, jednoho po druhém.

„Není tady,“ prohlásil Jordan.

Baako se zamračil. „Kdo tady není?“

Jordan si vybavil chlapecký obličej bývalého přítele, kterému důvěřoval z celého srdce, dokud jeho důvěru v této sluji nezradil.

„Bratr Leopold,“ zamumlal Jordan do temnoty. Přešel k místu, kde byla skála stále potřísněná krví. „Rhun probodl Leopolda přímo tady. A tady upadl.“

Jeho tělo bylo pryč.

Baako obkroužil gestem celý prostor. „Všechno jsem prohlédl. Zemětřesení zavalilo všechny ostatní tunely.“

Jordan posvítíl na únikový otvor. „Takže si udělal vlastní.“

Zavřel oči a znovu si vybavil Rhuna, jak dává Leopoldovi poslední pomazání a jak se Leopoldova krev rozlévá do obrovské kaluže kolem jeho těla. Jak mohl Leopold s takovým smrtelným zraněním přežít a ještě nabrat síly k tomu, aby se prohrabal ven? Hromada krys mu nemohla poskytnout dostatek potraviny.

Stejná věc musela napadnout i Sofii. „Ten tunel je dlouhý nejméně třicet metrů,“ prohlásila. „Nejsem si jistá, že by se dokonce i zdravý sangvinista dokázal prohrabat takovou vrstvou prachu a kamení.“

Baako si klekl ke krvavé skvrně na kamenné podlaze a prohlédl si ji. „Prolil příliš krve. Ten bratr by měl být mrtvý.“

Jordan přikývl, došel ke stejnému závěru. „To znamená, že jsme tu něco přehlédli.“

Vrátil se k tunelu, obhlédl sluj a pak začal pomalu postupovat systémem síťových souřadnic systematicky čtverec po čtverci a pátrat po čemkoli, co by mohlo vysvětlit, co se stalo. Přenesli těla a hledali i pod nimi. Jordan se dokonce spustil na všechny čtyři a prozkoumal starou puklinu u oltáře; objevil tenkou zlatou linii v místě, kde se uzavřela.

Sofie se sklonila k němu a přešla hnědou rukou po celé délce pukliny. „Vypadá uzavřená.“

„Alespoň nějaká dobrá zpráva.“ Jordan se napřímil a narazil hlavou na spodní hranu oltáře, přilba mu spadla z hlavy.

„Opatrně, vojáku,“ broukla Sofie a uculila se.

Jordan si znovu nasadil přilbu. A jak to udělal, světlo čelovky ozářilo dva kusy nějakého skla, zeleného jako rozbitá pivní láhev, které ležely ve stínu oltáře.

Hm...

Natáhl si latexové rukavice a zvedl jeden z kousků. „Vypadá to jako nějaký krystal.“

Zvedl ho výš. Světlo lampy se na jeho lomených ploškách roztříštilo v kaskádu duhových paprsků. Prozkoumal rozbitý okraj, pak položil oba kusy vedle sebe. Zřejmě tvořily jediný kámen o velikosti zhruba husího vejce, nyní rozpadlý na dva. Spojil je dohromady a všiml si, že kameni je vyhloubená dutina, opět ve tvaru vejce.

Baako mu hleděl přes rameno. „Už jste ho viděl předtím? Třeba během bitvy?“

„Nevzpomínám si, dělo se moc věcí najednou.“ Jordan předmětem otáčel a zkoumal ho ze všech úhlů. „Ale podívejte na tohle.“

Prstem v rukavici ukázal na linie vyryté do krystalického povrchu. Vytvářely symbol.

Pohlédli na Sofii. „Už jste něco takového viděli?“

„Já ne.“

Baako jen pokrčil rameny. „Vypadá to jako nějaký pohár.“

Jordan si uvědomil, že má pravdu, ale možná nepředstavoval právě pohár. „Možná je to kalich.“

Sofie pokrčila skepticky obočí. „Jako třeba Luciferův kalich.“

Tentokrát pokrčil rameny on. „Přinejmenším to stojí za prozkoumání.“

A znám jistou ženu, kterou to bude moc zajímat.

Jordan mobilem pořídil několik snímků kamene i symbolu s tím, že je pošle Erin, hned jak bude mít signál.

„Měl bych vylézt ven a poslat to—“

Škrábavý zvuk přilákal jejich pozornost zpět k tunelu. Z černého ústí se vynořila temná postava a ocitla se na světle. Jordan si stačil povšimnout jen tesáků – než se vrhla přímo na něj.

KAPITOLA 3

17. března, 11.05 východoevropského času

Siva, Egypt

Záchvat lítosti projel Rhunovým nehybným srdcem. Seděl na bobku na úpatí vysoké duny a naslouchal tichému sykotu zrnek písku sklouzávajících po egyptských svazích. Naplňovalo ho silným pocitem klidu a míru být zde, sám a pracovat na Božím díle.

Ale i tuto čistotu narušovala temnota na hranici jeho smyslů. Pomalu se k ní natáčel veden kompasem hluboko potopeným v jeho nesmrtelné krvi. Jak se nakláněl sem a tam a hledal její zdroj, slunce se odrazilo od stříbrného kříže, který mu visel na krku. Černá sutana umetala písek, jak přejížděl dlaní po horkém povrchu pouště, a odhrnovala drobounká zrnka. Pátarající špičky prstů zachytily pod povrchem stopu zlé vůle.

Rhun jako havran útočící na červa v zemi naklonil hlavu a zaostřil cíl do jednoho bodu v písku. Jakmile si byl jistý, vytáhl z ruksaku malou lopatku a začal hrabat.

Přijel sem před několika týdny s týmem sangvinistů dokončit tento úkol. Ale kousky zla, které tu byly pohřbené, hrozily, že ovládnou ostatní a zcela je pohltní. Nakonec je přinutil opustit naleziště a vrátit se zpět do Říma.

Zdálo se, že jediný Rhun dokáže odolat zlu, jež je zde pohřbené.

Ale co to vypovídá o mé duši?

Každou lopatku nabraného písku prosypal sítem jako dítě na pláži. Tohle však nebyla dětská hra. V sítu neuvázly ani mušličky, ani kamínky.

Místo toho zachytilo kapkovité kousky černé jako obsidián.

Luciferova krev.

Před více než dvěma tisíci let se na tomto písku odehrála bitva mezi Luciferem a archandělem Michaellem nad mladým Kristem, když byl ještě dítě. Lucifer byl zraněn a jeho krev skanula do písku. Každá z kapek vzplála prokletým plamenem a spekla se s drobnými zrníčky písku do tvaru nepra-

videlných kousků skla. Čas je nadlouho pohřbil a teď bylo na Rhunovi, aby je vynesl znovu na světlo.

Objevila se jediná černá kapka na dně síta.

Zvedl ji a chvíli podržel v dlani. Pálila ho do holé kůže, ale nesnažila se ho ovládnout jako jiné sangvinisty. Na rozdíl od nich se nedostavily vize krveprolití a hrůzy ani chťiče a pokušení. Místo toho mu mysl naplnily modlitby.

Otevřel kožený váček u boku a vhodil černý kamínek dovnitř. Cinkl o další dva, víc jich tento den nenašel. Kapky byly nyní menší a hůř se hledaly. Jeho úkol byl téměř u konce.

Povzdychl si a rozhlédl se po pustém písku.

Mohl bych tu zůstat... udělat z této pouště svůj domov.

Zpět v táboře na něj čekala plná láhev s posvěceným vínem. Nic jiného nepotřeboval. Bernard mu poslal vzkaz, ať si pospíší, protože ho potřebuje v Římě. Neochotně ho poslechl, přestože si přál, aby jeho pobyt zde nikdy neskončil.

Poprvé po mnoha staletích tu pocítil klid. Před pár měsíci vykoupil svůj největší hřích, když vrátil své dávné lásce ztracenou duši a změnil ji ze *strigoi* zpět v lidskou ženu. Elisabeta – nebo Alžběta, jak si teď nechávala říkat – mu za to pochopitelně nepoděkovala, místo toho jej proklela, když ji učinil opět smrtelnou, ale nepotřeboval její vděčnost. Hledal jen vykoupení a našel ho stovky let poté, co se vzdal veškeré naděje.

Jak se napřimoval, aby ukončil pátrání, dolehlo k němu vzdálené zanařikání. Zkusil ho ignorovat, pečlivě zavázal kožený váček a sbalil si vybavení. Ale zvuk neustával, zněl žalostně a bolestně.

Jen nějaké pouštní zvíře...

Vydal se k táboru, zvuk ho však dál pronásledoval, jitril mu sluch a narušoval povznesenou náladu. Byl vysoký jako vrískot domácí kočky. Rhun cítil, jak v něm narůstá podráždění – a spolu s ním i špetka zvědavosti.

Co se asi stalo?

Dorazil do svého malého tábora a začal si plánovat, jak složí stan a sbalí veškeré vybavení, aby tu nenechal ani stopu po tom, že narušil toto místo.

Jenže ani takové myšlenky neulevily uším od bolestného nářku. Bylo to jako slyšet škrábání suché větve o okno ložnice. Čím víc se je snažil ignorovat, tím hlasitější se stávalo.

Bude muset strávit v poušti ještě nejméně jednu noc. Jestli s tím kvílením nic neudělá, neužije si poslední chvíle zdejšího poklidu.

Pohlédl směrem, odkud se nesl nářek, udělal krok a pak další k jeho

zdroji. Než si to stačil uvědomit, utíkal prosluněným pískem a přebíhal jednu dunu za druhou.

Jak se blížil, zvuk sílil a nevyhnutelně ho poháněl stále dál. Část jeho mysli poznala, že v tomto honu je něco nadpřirozeného, jak ho zvuk přitahuje, ale i tak ještě zrychlil.

Nakonec v dálce uviděl zdroj. Nářek vycházel z akáciového houští, které vrhalo protáhlý stín. Pouštní strom tu musel najít zdroj podzemní vody a jeho houževnaté kořeny bojují v této suché zemi o přežití. Trnitý kmen se nakláněl na stranu následkem neustálého větru.

Dávno předtím, než Rhun došel ke stromu, ho do nosu udeřil odporný zápach. Přestože byl proti větru, byl mu ten pach důvěrně známý, ohlašoval přítomnost zvířete přeměněného krví *strigoi* v něco nestvůrného.

Blasfemara.

Byla to prokletá krev, co ho tak nesmlouvavě přivedlo přes poušť sem? Zasáhlo zlo jeho již tak ostré smysly – smysly vybrušované týdny hledáním těch prokletých kapek v písku? Zpomalil natolik, aby stihl vytsit dýky z pochev na zápěstích. Slunce se zablesklo na stříbrných čepelích starodávných *karambitů* zakřivených jako levhartí drápy. Přesně takové drápy bude potřebovat, aby mohl bojovat s tím, co ho vpředu čeká. Nyní už rozeznal pach své kořisti: *blasfemaří* lev.

Zdálky obkroužil strom. Propátrával stíny, dokud neobjevil kupku popelavé kožešiny z větší části skryté pod příkrovem větví. V přirozené podobě musela být lvice velkolepá. I jako prokletý tvor působila nezpochybnitelně majestátně. Přeměna ji vybavila silnými svaly a kožešina jí zhoustla do kvality same-tu. Dokonce i masivní hlava položená mezi tlapy odhalovala inteligentní tvář.

Přesto však se v každém unaveném úderu jejího srdce ozývala nemoc.

Jak se k ní blížil, všiml si černé krve zaschlé na hrudi. Zdálo se, že má až k slabinám široký pruh spálené kůže.

Dokázal odhadnout původ této přeměněné lvice – a jejích zranění. Vyba-vil si smečku *blasfemarářů*, která doprovázela Jidášovu armádu během bitvy svedené minulou zimu. Byli v ní šakalové, hyeny a pár lvů. Rhun byl přesvědčený, že stvůry byly zahnány nebo zabity spolu s vojskem *strigoi* na konci bitvy, když se přes písek přehnal svatý andělský oheň.

Pak byl vyslán do okolí tým sangvinistů, aby zlikvidoval všechny roztroušené přeživší protivníky, ale toto zvíře muselo zjevně uniknout jak ohni, tak i lovcům.

A i když byla zraněná, přežila.

Pozvedla zlatavý čenich a zavrčela jeho směrem. Oči jí ze stínu rudě

zazářily, skutečnou barvu potlačila krev *strigoi*, která ji přeměnila. Ale zdálo se, že i toto úsilí ji zbavilo posledních sil. Hlava jí klesla zpět na tlapy. Mnoho života jí už nezbývalo.

Mám ukončit její trápení, anebo jen počkat, než zemře?

Vykročil vpřed, zkracoval vzdálenost a stále si nebyl jistý. Ale než se stačil rozhodnout, vyřítla se ze stínu do palčivého slunečního světla. Útok ho zaskočil. Podařilo se mu odkulit stranou, ale ostré drápy mu poškrábaly levou ruku.

Otočil se k ní a krev mu kapala na horký písek.

Skrčila se do ostražitého střehu. Kůže na čenichu se svrátila a lvice zasyčela. Ten zvuk zmrazil dokonce i jeho chladné srdce. Byla mocný protivník, ale nemohla strávit moc času mimo stín stromu. Stále byla *blasfemara* a na přímém slunci by rychle zeslábla.

Přesunul se mezi ni a útočiště pod stromem.

Hrozba ji vyburcovala, zašvihala ocasem v divokých obloucích. Skrčila zadní nohy a skočila. Žluté zuby chňaply po jeho krku.

Rhun byl tentokrát připravený, vrhl se proti ní s jasným plánem. V posledním okamžiku uhnul stranou a přešel jí stříbrným nožem přes spalené rameno. Přistál v kotoulu a otočil se, aby jí neztratil z očí.

Z řezu se vyvalila záplava krve, připomínala asfalt, byla hustá a černá. Šlo o smrtelné zranění. Ucouvl a nechal jí volnou cestu k ústupu do stínu, aby tam v klidu zemřela.

Místo toho se jí z hrudi vydralo děsivé zavytí – a znovu po něm skočila, opovrhla bezpečím ve stínu a zaútočila na něj v plném slunečním světle.

Rhun zaskočený překvapivým útokem zareagoval příliš pomalu. Její zuby mu sevřely levé zápěstí a skously, pokusila se mu rozdrtit kosti. Z prstů mu vypadla dýka.

Zkroutil se v jejím sevření a udeřil druhou rukou – zabodl jí čepel do oka.

Zavřeštěla v agónii a uvolnila sevření potrhaného zápěstí. Osvobodil paži, zabořil paty do písku a odskočil od ní. Přitiskl si poraněné zápěstí k hrudi a připravil se na další útok.

Ale předchozí rána našla svůj cíl a lvice se zhroutila na písek. Zbývající oko na něj pohlédlo. Rudý svít vyhasl na zlatavě hnědý, než ho navěky zavřela.

Prokletí ji nakonec opustilo, vždy to bylo stejné.

Rhun zašeptal: „*Dominus tecum.*“

Když Rhun odstranil další pozůstatek zkaženosti ze zdejší pouště, chystal se k odchodu – když vtom znovu k jeho uším dolehlo žalostné zanařikání.

Zastavil se a otočil, naklonil hlavu. Uslyšel tiché bušení dalšího srdce. Ze stínu se vyloupala malá silueta a rozběhla se k mrtvé lvici.

Mládě.

Mělo sněhově bílou a čistou srst.

Rhun zůstal jen šokovaně zírat. Lvice musela být těhotná a poslední kus života dala jeho narození jako závěrečnou mateřskou oběť. Nyní už chápal, proč se nevrátila do stínu, když k tomu měla příležitost. Lvice s ním bojovala až do posledního dechu, aby ochránila mládě a odlákala ho od lvíčete.

Lvíče se začalo otírat čumáčkem o nehybné matčino tělo. Rhuna zachvátila hrůza. Jestli se narodilo z přeměněného lůna a sytilo se její prokletou krví, bylo nepochybně také *blasfemar*.

A já ho musím také zabít.

Zvedl dýku, která mu upadla na písek.

Mládě se otřelo matce o hlavu a snažilo se ji přimět, aby vstala. Pak zamňoukalo, jako by vědělo, že je teď sirotek a dočista opuštěné.

Rhun se ke stvořeníčku přiblížil a pozorně si ho prohlédl. I když mu sahalo sotva ke kolenům, i takto malý *blasfemar* dokázal být nebezpečný. Zblízka si všiml, že sněhobílá srst je posetá našedlými rozetami, hlavně na kulatém čele. Lvíče se muselo narodit až po bitvě, takže nemohlo být starší než dvanáct týdnů.

Kdyby Rhun na mládě nenarazil. Zemřelo by hroznou smrtí na slunci nebo hladu ve stínu.

Bude milosrdnější vzít mu život hned.

Sevřel pevněji *karambit*.

Mládě si poprvé uvědomilo jeho přítomnost, vzhledlo k němu a oči mu na slunci zazářily. Sedlo si na zadek a odhalilo, že je lvíček. Zaklonilo hlavu a hlasitě zamňoukalo, zjevně od něj něco chtělo.

Znovu mu pohlédlo přímo do očí.

Věděl, co lvíče chce, po čem touží všechna mláďata: po lásce a péči.

Rhun z něj necítil žádnou hrozbu a s povzdechem nechal ruku klesnout. Zastrčil dýku zpět do zápěstní pochvy, přistoupil blíž a poklekl na jedno koleno.

„Pojď ke mně, maličký.“

Sklonil se a pomalu natáhl ruku, jak se k němu lvíče blížilo na nemotorných tlapkách, až směšně velkých v porovnání s tělem. Jakmile se dotkl teplé srsti, tvoreček začal příst. Měkká hlava ducla do Rhunovy rozevřené dlaně, pak se mu o chladnou kůži otřely ostré vousy.

Rhun ho podrblal pod krkem a předení zesílilo.

Pohlédl vzhůru ke spalujícímu slunci a všiml si, že lvíček vypadá nevzrušeně a světlo mu nevadí.

Zvláštní.

Jemně si zvedl zvířátko k nosu a nasál pach mláďete: mléko, akáciové listy a pižmový pach malého lva.

Ani stopa po přeměně v *blasfemara*.

Vlhká očka na něj pohlédla. Duhovky byl karamelově hnědé s tenkým zlatým prstencem.

Obyčejné oči.

Sedl si a uvažoval o té záhadě. Kotě mu vylezlo do klína a on mu mezi tím nepřítomně hladil sametovou tvářičku nezraněnou rukou.

Lvíček položil čenich na Rhunovo koleno, začichal a olízl krev, která knězi skanula z poraněného zápěstí na kalhoty a vsákla do nich.

„Ne,“ okřikl ho, odstrčil hlavičku stranou a začal vstávat.

Sluneční světlo se odrazilo od stříbrné polní láhve přivázané k Rhunově noze. Lvíče do ní pláclo tlapou, zachytilo drápkem za šňůrku, která poutala láhev s vínem k tělu, a začalo žvýkat kůži.

„Dost.“

I když si mláďě zjevně jen hrálo, Rhun sundal umanuté zvířátko z nohy a zvedl láhev. Uvědomil si, že od včerejška neměl ani kapku vína. Možná ho to oslabilo natolik, že pocítil k tvorečkovi tak silnou lítost. Než se rozhodne co dál, měl by se posílit.

Musím jednat z pozice síly, ne přecitlivělosti.

Proto Rhun odzátkoval láhev a zvedl víno ke rtům. Než se však stačil napít, lvíček se vztyčil na zadních a vyrazil mu lahev z prstů.

Upadla na písek a posvěcené víno vyšplácho ven.

Lvíček se sklonil a začal pít z červeného pramene. Mláďě bylo jistě dehydrované a hledalo jakoukoli tekutinu, kterou by utišilo žízeň, Rhun však strnul strachem. Jestli mělo lvíče v žilách být i jen kapku *blasfemaři* krve, svatost vína ho sežehne na prach.

Odstrčil mláďě pryč. Kotě na něj pohlédlo, sněhobílý čenich mělo celý potřísněný vínem. Rhun mu oťrel kapky hřbetem ruky. Lvíček vypadal v pořádku. Rhun se na něj podíval zblízka. Na krátký okamžik by přísahal, že malá očka zazářila čistě zlatým světlem.

Mláďě sklonilo hlavu k Rhunovu kolenu, a když se na něj zvířátko opět podívalo, oči se mu vrátily ke karamelově hnědé.

Rhun si promnul oči a usoudil, že krátkou iluzi způsobil jen trik pouštního slunce.

Nicméně tu byl fakt, že se mládě pohybuje na slunečním světle a pije posvěcené víno bez jakýchkoli následků, což dokazovalo, že mladá šelma není *blasfemar*. Možná svatý oheň ušetřil mládě, protože v lůně matky bylo nevinné. A to by snad vysvětlovalo, proč Lvíce přežila výbuch, sice ji oslabil, ale zůstala dost silná, aby přivedla na svět nový život.

Jestli tento nevinný život ušetřil sám Bůh, jak bych ho teď mohl opustit?

Rhun dospěl k rozhodnutí, zabalil lvíce do tuniky a zamířil zpět k táboru. I když měli sangvinisté zapovězeno vlastnit *blasfemary*, žádné nařízení jim nezakazovalo mít normální mazlíčky. Přesto když krácel pouští s teplým mládětem předoucím na jeho hrudi, věděl Rhun jedno zcela jistě.

Toto není *obyčejné* stvoření.

KAPITOLA 4

17. března, 17.16 střeoevropského času Vatikán

Slova Dantova *Pekla* zněla Erin v hlavě, když procházela sangvinistickou branou a vstupovala do soukromé svatyně jejich řádu: *Zanechte vši naděje, kdo vstupujete*. Podle Danta bylo toto varování napsáno nad vstupem do pekla.

A sem by se také dokonale hodilo.

Předpokoj za branou osvětlovaly louče vyrobené z balíků rákosu, rozmístěné v pravidelných rozestupech na zdech. I když čadily, osvětlovaly dlouhou chodbu natolik jasně, že mohla zhasnout baterku.

Vydala se dál a všimla si, že zdi už nepokrývají umné fresky, jaké se daly nalézt ve Svatopetrské bazilice. Bylo známo, že svatyně řádu je prostá, téměř strohá. Kromě kouře byl vzduch cítit vínem a kadidlem podobně jako v kostele.

Na konci chodby se otevřela velká kruhovitá místnost rovněž bez výzdoby.

Ale to neznamenovalo, že je prázdná.

Do holých zdí byly vytesány hladké výklenky. Některé obsahovaly postavy, které vypadaly jako dokonalé bílé sochy s rukama sepjatýma k modlitbě, se zavřenýma očima a obličejem buď skloněnými, nebo zdviženými ke stropu. Ale tyto sochy se mohly hýbat, ve skutečnosti šlo o prastaré sangvinisty hluboko ponořené do meditace a rozjímání.

Byli známí jako Odloučení.

Brána, kterou si s Christianem vybrali ke vstupu do Svatyně, vedla do jejich vnitřního útočiště. Zvolila si tento vstup, protože sangvinistická knihovna se nacházela v křídle vyhrazeném meditacím Odloučených – což dávalo smysl kvůli blízkosti takového skladiště vědomostí, jež by mohlo být užitečné pro rozjímání a studium.

Erin překročila práh velké místnosti a zastavila se. Odloučení nepo-

chybně museli zaznamenat, že se brána blízko nich otevřela, nebo zaslech-
nout poplašený tlukot jejího srdce, ale žádná z postav se nepohnula.

Alespoň zatím ne.

Ještě chvíli počkala. Christian jí poradil, ať dá těmto prastarým sangvi-
nistům čas zvyknout si na její přítomnost, aby zjistila, jak se rozhodli.
Pokud by jí chtěli zabránit jít dál, udělali by to.

Pohlédla přes dvoranu ke vzdálenému klenutému průchodu. Podle mapy
šlo o vstup do knihovny. Téměř mimovolně k němu vykročila. Šla pomalu –
ne kvůli utajení, ale z úcty k těm, kteří ji obklopovali.

Rozhlížela se po zdech a čekala, že se pozvedne ruka některého z nich
a zastaví ji přísný hlas. Všimla si, že několik nehybných postav má na sobě
oblečení a kutny řádů, které ve světě nahoře již neexistují. Zkusila si před-
stavit ony dávné doby a tyto klidné, do sebe ponořené světce jako bývalé
válečníky církve.

Všichni zdejší Odloučení byli kdysi stejně živí jako Rhun.

Rhun také směřoval do jednoho z těchto výklenků připravený odvrátit se
od vnějšího světa, byl však proctvím povolán, aby pátral po Krvavém
evangelium a připojil se k ní a Jordanovi na této výpravě s cílem zastavit
nadházějící apokalypsu. Občas si ale u zachmuřeného kněze všimla, jak
je unavený světem a jak na něj doléhají krveprolití a děsivé věci, jež zažil.

Začala chápat jeho utrápený vzhled. Sama se v poslední době až příliš
často probouzela s výkřikem zdušeným v hrdle. Prožité hrůzy se jí znovu
zjevovaly v nekonečné smyčce snů: vojáci roztrhaní na kusy běsníci
netvory... jasné stříbrné oči ženy, kterou zastřelila, aby zachránila Rhu-
novi život... dětští *strigoj* umírající na sněhu... bystrý chlapec, který sám
nalehl na meč.

Na této výpravě již bylo příliš obětí.

A ještě zdaleka neskončila.

Hleděla na nehybné postavy.

*Rhune, skutečně toužíš po takovém klidu, anebo se tady dole chceš jen skrýt?
Udělala bych to, kdybych mohla, ztratila bych se ve studiu a rozjímání?*

Tiše si povzdychla a pokračovala v chůzi přes široký sál. Nikdo z Odlou-
čených jí nevěnoval pozornost. Konečně došla k ústí klenutého průchodu
do tušově černé tmy knihovny. Sáhla po baterce, pak ale místo ní uchopila
voskovici, kterou si předtím dala do kapsy. Zapálila knot od nejbližší louče
a překročila práh knihovny.

Jak pozvedla svíci výš, blikavá záře osvětlila šestihranný prostor lemovaný
policemi s knihami a výklenky se svítky. Nebyly tam židle k sezení ani

světla na čtení, nic, co by odpovídalo lidským potřebám. Když takto kráčela ve světle svíce, připadala si, jako by cestovala nazpět časem.

Ta myšlenka jí vyloudila na tváři úsměv, podívala se do mapy. Menší průchod nalevo vedl do další místnosti. Středověký autor mapy napsal poznámku, že ukrývá nejstarší sangvinistické texty. Pokud se někde nacházejí informace o Luciferově pádu a jeho zajetí v pekle, měla by začít pátrat právě tam.

Vešla dovnitř a objevila další šestihrannou komnatu. Vybavila si půdorys knihovny, skládala se z podobných buněk a připomínala včelí plást až na to, že její poklad netvořila vrstva zlatavého medu, ale pradávny pramen moudrosti. Tento pokoj se podobal prvnímu, ale obsahoval víc svítek než knih. Jedna stěna byla dokonce vyhrazena pro zaprášený regál s měděnými a hliněnými tabulkami prozrazujícími starší původ této konkrétní sbírky.

Ale nebyla to přítomnost takových vzácných artefaktů, co ji přinutilo zastavit se.

Uprostřed místnosti stála postava pokrytá vrstvou prachu, podobně jako u Odloučených však nešlo o sochu. I když k ní byl obrácený zády, věděla, kdo tam stojí. Jednou mu již hleděla do očí černých jako olivy a slyšela jeho hluboký hlas. Tehdy tyto popelavé rty pronesly několik slov, jež všechno změnila. Byl tu zakladatel sangvinistického řádu, muž, který kdysi počítal nejsvatějšího ze svatých mezi své přátele, ten, kdo zemřel a opět povstal rukou samého Krista.

Lazar.

Sklonila hlavu, nebyla si jistá, co jiného by měla udělat. Stála tam dobu, která jí připadala jako věčnost, a srdce jí bušilo až v uších.

On se však stále nehýbal a oči měl zavřené.

Nakonec, když nijak neprotestoval proti tomu, že se sem vetřela, se Erin zhluboka přerývaně nadechla a prošla kolem nehybné postavy. Nevěděla, co jiného udělat. Přišla sem s konkrétním cílem v mysli, a dokud ji někdo nezastaví, bude pokračovat, jak si naplánovala.

Ale odkud začít?

Obhlédla police a výklenky. Trvalo by celé roky přeložit a přečíst vše, co se tu nachází. Zmatená a poražená se otočila k jedinému obyvateli místnosti a dočasnému knihovníkovi. Světlo svíce ozářilo jeho otevřené tmavé oči.

„Lazare,“ zašeptala. I jeho jméno se v tomto prostoru rozlehlo příliš hlasitě, ale nevzdávala se. „Jsem tu, abych našla–“

„Já vím.“ Jak promluvil, prach mu opadával ze rtů. „Čekám tu.“

Pozvedl ruku a do vzduchu se vznesl další prach. Dlouhým prstem uká-

zal na hliněnou tabulku na kraji police. Přešla k ní a pohlédla na ni. Nebyla větší než balíček karet, barevná terakota. Povrch pokrývaly řádky písma.

Erin ji opatrně zvedla a prozkoumala; poznala aramejštinu, jazyk, který dobře znala. Otréla několik prvních řádek. Líčily důvěrně známý příběh: jak se v rajské zahradě objevil had a rozmlouval s Evou.

„Je to z knihy Genesis,“ zamumlala pro sebe.

Podle většiny interpretací byl tím hadem Lucifer a přišel pokoušet Evu. Ale zdálo se, že tento záznam líčí hada jen jako jedno ze zvířat v zahradě, pouze lstivější než ostatní.

Přiblížila svíci k nejmýzdnější charakteristice hada a přečetla ji nahlas foneticky. „Čok-mó.“

To slovo se dalo vyložit jako moudrý nebo lstivý, anebo dokonce záludný.

Erin pokračovala v překladu tabulky a zjistila, že se příběh hodně podobá tomu v Bibli krále Jakuba. Eva rovněž odmítla sníst ovoce s tím, že ji Bůh varoval, že pokud ho neposlechne, zemře. Jenže had prohlásil, že Eva nezemře, ale namísto toho získá vědění – rozpoznání dobrého a zlého.

Erin vydechla, uvědomila si, že v tom příběhu byl vlastně had upřímnější než Bůh. Adam a Eva nakonec po sněžení ovoce opravdu *nezemřeli*, ale jak předpověděl had, získali poznání.

Potlačila tento detail jako nepodstatný, zvláště když si přečetla další řádek. Byl zcela nový. Přeložila ho nahlas a svíce se jí v ruce roztrásla.

„*A had řekl ženě: Dej mi slib, že utrhneš ovoce a podělíš se o ně se mnou.*“

Erin přečetla pasáž ještě dvakrát, aby se ujistila, že ji nepřeložila chybně, a pak pokračovala. V dalším verši Eva uzavřela smlouvu, že hadovi ovoce dá. Pak příběh pokračoval stejně jako v bibli: Eva snědla ovoce, podělila se s Adamem a byli prokletí a zavržení.

V hlavě jí zazněla slova jejího otce.

Za vědomosti se platí krví a bolestí.

Erin přečetla celou tabulku znovu.

Takže nakonec se zdálo, že Eva porušila slib hadovi a o ovoce se s ním nepodělila.

Erin se zamyslela nad tímto pozměněným příběhem. Co především chtěl had s takovým věděním udělat? Ve všech ostatních biblických příbězích zvířata nejeví o věděním zájem. Podporuje snad tento rozšířený příběh to, že had v zahradě byl skutečně zamaskovaný Lucifer?

Zavrtěla hlavou, snažila se tomu porozumět, pochopit, co to znamená. Pohlédla na Lazara s nadějí, že jí pomůže.

Ale jeho oči jen němě hleděly do jejich.

Než se ho stačila zeptat, dolehl k ní zvuk odněkud zvenčí, těžké skřípění kamene o kámen.

Pohlédla tím směrem.

Někdo musí otevírat blízkou sangvinistickou bránu.

Pohlédla na hodinky. Christian ji varoval, že sekta sangvinistických kněží navštěvuje Odloučené a nosí jim víno k napití. Ale konkrétní čas, ani jak často sem dolů chodí, neznal. Spoléhala tak trochu na štěstí.

A to ji právě opustilo.

Jakmile se kněží dostanou blíž, zaslechnou, jak jí buší srdce, a odhalí její převlek. Modlila se, aby Bernard nebyl na Christiana a sestru Markétu příliš přísný.

Vrátila tabulku na její místo na polici, ale když se otočila připravená čelit následkům svého činu, Lazar se k ní naklonil – a sfoukl její svíčku. Polekaně ucouvla. Knihovna se ponořila do tmy osvětlené jen vzdálenými loučemi v hlavním sále.

Lazar jí položil chladnou ruku na rameno a stiskl jí ho, jako kdyby ji vyzýval, ať zůstane tiše. Pak ji vedl vpřed, až mohla nahlédnout do sálu s Odloučenými.

Pradávní sangvinisté se začali pohybovat. Látka šustila a prach jim opadával ze starého oblečení.

Lazar vedle ní začal zpívat. Byla to hebrejská píseň. A Odloučení v okolních sálech se začali k jeho zpěvu přidávat. Erinin strach opadl, zaujalo ji stoupání a klesání jejich hlasů, rovnoměrné jako vlny dorážející na břeh. Zaplavil ji úžas.

Na opačné straně se objevily postavy. Zástup sangvinistických kněží v černých rouchách vstoupil do sálu, nesli lahve vína a stříbrné poháry. Hleděli na Odloučené s ústy otevřenými úžasem. Takový zpěv zjevně nebyl běžná záležitost.

Lazar pustil Erinino rameno, předtím je však opět konejšivě stiskl. Pochopila. Lazar a ostatní ji chránili. Jejich zpěv přehlušuje tlukot jejího srdce.

Erin stála bez hnutí a doufala, že jejich lest bude fungovat.

Mladší z kněží se věnovali svým povinnostem, nabízeli poháry a přikládali je Odloučeným ke rtům, ale tytéž rty dál pokračovaly ve zpěvu a nevšímalý si vína. Sangvinisté si vyměňovali ustarané pohledy a oči vidně byli zmatení. Zkoušeli to znovu, leč se stejným výsledkem.

Syté a mocné hlasy jen zpívaly hlasitěji.

Konečně skupinka kněží rezignovala, vrátila se zpět do vstupní haly

a odešla. Erin poslouchala, jak se vzdálené dveře zavírají – a teprve pak zpěv ustal.

Lazar odvedl Erin do sálu osvětleného loučemi a Odloučení zmlkli a znovu znehybněli. Ukázal k východu.

Erin se k němu obrátila. „Ale já se tu nic nedozvěděla,“ zaprotestovala. „Nevím, jak najít Lucifera a ani jak znovu ukovat jeho pouta.“

Lazar promluvil, hlas měl hluboký a nepřítomný, jako by hovořil spíš k sobě než k ní. „Až před tebou Lucifer stane, srdce tě povede na tvé cestě. Musíš naplnit smlouvu.“

„Jak ho mám najít?“ zeptala se Erin. „A o jaké smlouvě mluvíte? O proctví v Krvavém evangeliu?“

„Víš vše, co potřebuješ vědět,“ ujistil ji a hlas se mu začal vytrácet. „Cesta bude odhalena a ty po ní vykročíš.“

Erin z něj chtěla dostat lepší odpovědi, dokonce udělal krok zpět k němu. V hlavě se jí rojily otázky, ale vyslovila jen nejdůležitější z nich.

„Uspějeme?“ zeptala se.

Lazar však zavřel oči a neodpověděl.

KAPITOLA 5

*17. března, 17.21 střeoevropského času
Řím, Itálie*

Musím se osvobodit...

Leopoldovo vědomí tonulo v moři temného kouře. Jako sangvinista přivykl bolesti – stále přítomnému pálení stříbrného kříže na hrudi, palčivosti posvěceného vína v hrdle –, ale takové bolesti byly ve srovnání se současnou agónií nicotné.

Pohlčený temným oblakem kouře byl ztracen, oddělený od okolního světa. Černý příkrov ho připravil dokonce i o cit v končetinách.

Kdo by tušil, že nedostatek bolesti a jakéhokoli vjemu může být tím nejhorším mučením?

Ale ještě mnohem strašlivější byly chvíle, kdy temnota ustoupila a zjistil, že se zase může dívat vlastníma očima. Příliš často mu odhalovaly hrůzy a krveprolití, ale i tyto krátké přestávky ve věčné temnotě byly vítané. V takových okamžicích se pokoušel do sebe nasát zpět co nejvíc života, než ho znovu přemohl démon ovládající jeho tělo. Ale ať bojoval sebevíc, aby si udržel kontrolu, nikdy to nezvládl. Nakonec se takové naděje ukázaly krutější než jakákoli muka.

Lepší je prostě nechat to být, dovolit plameni svého Já zmizet v této nicotě, přidat svůj kouř k množství jiných přede mnou.

A věděl, že před ním byli i jiní. Tu a tam skrz něj prošly chuchvalce kouře nesoucí útržky jiných životů: záblesk tváře milence, šlehnutí řemenem, smích dítěte probíhajícího jetelem.

Tohle zbude z celého mého života? Jen cáry ve větru?

Když si představil ten vítr, temnota se kolem něj rozestoupila, jako by ji roztrhala vichřice. Našel nahou ženu přitisknutou pod ním k posteli. Rudý pramének jí stékal po krku a mezi prsy a zaléval zlatý medailonek, který jí tam spočíval. Její oči zelené jako dubové listy se střetly s jeho. Byly vyřeštěné strachem a bolestí a žadonily, ať ji nechá být.

Zalupal po dechu a přinutil se od ní odvrátit zrak a prohlédnout si luxusně zařízený pokoj. Silné stříbřité závěsy zakrývaly okna před slunečním světlem, ale cítil, že se brzy roztáhnou. Měl v sobě neustále tikající sangvinistické hodiny a věděl, že slunce zapadne ani ne za hodinu.

Ostatní těla ležela zhroucená na chladném mramoru podlahy po obou stranách postele, byla nahá a nehybná.

Napočítal jich devět.

Démon uvnitř mě musí být hladový.

Ale nebyl to jen démon.

Pokoj s ním sdílelo půl tuctu *strigoi*, někteří podřimovali a nehybali se, jiní se ještě sytili z mrtvých. Ve vzduchu se vznášel pronikavý pach krve lákající Leopolda, aby se k těmto jatkým připojil. Zaznamenal také, že má zcela plný žaludek.

Možná proto jsem se osvobodil, byť i na tento krátký okamžik.

A hodlal toho využít.

Vztyčil se nad ženou, dál jí však jednou rukou svíral rameno. Pokusila se mu vytrhnout a srdce jí bilo jako poplašené ptáče. Démon se z ní napil příliš. Nemohl ji už zachránit, ale možná by jí mohl dopřát pokojnou smrt. Soustředil se, co nejvíc to šlo, a přinutil jeden prst a pak i další, aby poslechly jeho vůli.

Na čele se mu od toho úsilí vyrazil pot, ale uspěl a osvobodil jí ruku. Nedokázal promluvit, jen na ni kývl, že může odejít.

Celá roztřesená pohlédla dolů na ruku a pak opět na něj.

Blikavé světlo svíček se odrazilo od jejich zelených očí a připomnělo mu jiný smaragdový záblesk. *Ten zelený diamant.* Zaplavil ho bezmocný hněv. Pouhé pomyšlení na to, jak mu ten drahokam ochromil tělo, způsobilo, že se opět skoro nedokázal pohnout.

Vlastní rukou jsem se ztratil – a tolik dalších.

Dostal rozkaz, aby ten odporný drahokam rozbil, od mistra, kterému věřil, že dokáže přivést Krista zpět na tento svět. Ale když kámen skutečně rozbil, vypustil místo toho démona. Vybavil si ledovou temnotu proudící z nitra rozlomeného diamantu, jak mu proniká do těla a přináší s sebou jiné hlasy ukradené jiným živým. Rychle se ztratil ohlušený kakofonií – ale jedno ze jmen vyniklo nad ostatní.

Legie.

Tak se jmenuje temnota, jež ho vstřebala, démon, který ho pohltil.

Od té chvíle jen střídavě ztrácel a opět nabýval vědomí.

Ale jak dlouho?

Nedokázal to určit. Jediné, co ví jistě, je, že démon zřejmě k sobě přivádí další a buduje armádu *strigoi*.

Leopold s velkým úsilím zvedl ruku k obličejí a žena se zatím od něj odtáhla a zachumlala se do pokrývek. Nevšiml si jí, jak jím prostupoval šok. Jeho za normálních okolností bílá ruka byla černá jako inkoust. Otočil hlavu a spatřil na zdi zrcadlo.

Na obraze v něm připomínal nahou ebenovou sochu.

Leopold vykřikl, ale ze rtů mu nevyšel ani zvuk.

Žena spadla z postele přímo na jednoho ze spících *strigoi*. Netvor zasyčel a vyplivl krev. Když se otočil, Leopold si všiml uprostřed holé hrudi černého otisku dlaně připomínajícího cejch nebo tetování až na to, že z černého symbolu čišely zvrácenost a zlá vůle daleko horší dokonce i než zápach *strigoi*, který ji nesl.

A ze všeho nejhorší bylo... že olejová temnota měla stejný odstín jako jeho nová kůže.

To však nebylo všechno.

Leopold předpažil, roztáhl prsty a uvědomil si novou hrůzu.

Ten otisk na netvorovi má stejnou velikost a tvar jako moje dlaň.

Démon musel ocejchovat netvora jako svého a možná ho zotročil stejně krutě, jako to udělal jemu.

Strigoi popadl ženu, otočil ji a rozerval jí hrdlo.

Než Leopold stihl zareagovat, znovu ho zaplavila temnota, stáhla ho do oceánu kouře a vzala mu i pohled na roztrhanou ženu. Pro jednu se nebránil a s úlevou nechal hrůzy toho pokoje zmizet. Ale jak se potápěl do nicoty, vzdal se i veškeré naděje na únik.

Naplnila ho však nová naděje.

Musím najít způsob, jak odčinit své hříchy...

S tímto úkolem však přišla i neodbytná otázka, která se mohla ukázat jako důležitá: *Proč jsem se mohl osvobodit na tak dlouho právě teď? Co odvedlo démonovu pozornost?*

17.25

Cumae, Itálie

Sakra, ten parchant je jako blesk...

Jordan zvedl automatickou pistoli a vypálil tři dávky na útočníka, který vylezl z tunelu. Kulky však zabubnovaly na skalnatou stěnu jeskynního chrámu a cíl nenalezly.

Znovu jsem netrefil...

Podle tesáků šlo určitě o *strigoi*, ale ještě nikdy neviděl, aby se nějaký pohyboval takhle. Netvor byl tu a o zlomek vteřiny později na opačné straně sluje, jako kdyby se tam teleportoval.

Baako se Sofií kryli Jordanovi záda, a to doslovně. Všichni tři rameno na rameni utvořili kruh. Baako měl dlouhý africký meč, zatímco Sofie třímala pár zakřivených dýk.

Strigoi na ně zasyčel zpoza oltáře. Přes hrud' se mu táhla krvácející řezná rána. Zasadil mu ji Baako, když na ně netvor zaútočil poprvé, a tím zachránil Jordanovi život.

Naneštěstí šlo o jediný úspěšný zásah, který jejich tým dosáhl.

„Snaží se nás unavit, než zabije,“ podotkla Sofie.

„Pak je čas na novou strategii.“ Jordan zamířil pistolí, ale když stiskl spoušť, strhl pistoli stranou a vypálil do prázdna s tím, že *strigoi* znovu zaútočí.

Udělal to – a přímo do Jordanovy palebné linie.

Rachot zbraně přehlušil výkřik. *Strigoi* se zapotácel dozadu a na skalní stěnu vystříkla krev.

Šťastný zásah, ale i tak si udělám na pažbě zářez.

Strigoi se otočil a v mžiku opět zmizel. Jordan po něm zapátral a kýval pistolí sem a tam, ale náhle ho zčistajasna zvedly chladné ruce a mrštily jím proti zdi. Ještě v letu vytáhl z pochvy na kotníku dýku a připravil se na boj zblízka.

Netvor byl naneštěstí také ozbrojený – popadl nejen Jordana, ale také Baakův meč. Jak spolu narazili do skály, útočník vrazil ukradený meč Jordanovi do břicha.

Zalupal po dechu a klesl na kolena.

Baako se Sofií mu ihned přispěchali na pomoc. Sofie prudkým máchnutím uřadila *strigoi* paži s mečem. Druhou dýku mu vrazila do břicha a rozparala stvůru od slabin až k hrdlu.

Jordanovi vytryskla do obličeje studená černá krev.